

**SAMORZĄDOWE KOLEGIUM ODWOŁAWCZE
w KATOWICACH**
40-032 Katowice, ul. Henryka Dąbrowskiego 23
tel.: 32 255-27-75 fax: 32 251-86-72
e-mail: kancelaria@katowice.sko.gov.pl
REGON: 272357234 NIP: 9541886250 ESP ePUAP: /9gox88go1r/skrytka

SKO.OS/41.9/766/2023/16487/KK

Katowice, dnia 2 października 2023 r.

DECYZJA

Na podstawie art. 1 i art. 2 ustawy z dnia 12 października 1994 r., o samorządowych kolegiach odwoławczych (tj. Dz. U. z 2018 r., Poz. 570), art. 17 pkt 1, art. 127 § 2, art. 138 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r., Kodeks postępowania administracyjnego (tj. Dz. U. z 2023 r., Poz. 775, ze zm., dalej jako: „k.p.a.”)

w związku z odwołaniem wniesionym przez Redtom Sp. z o.o. zawartym w piśmie z dnia 14 lipca 2023r. od decyzji Prezydenta Miasta Bytomia z dnia 29 czerwca 2023r., znak sprawy: ASE.6220.23.2022, którą odmówiono wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla realizacji przedsięwzięcia pn. „ Budowa i eksploatacja instalacji przetwarzania oraz zbierania odpadów niebezpiecznych i innych niż niebezpieczne na terenie Zakładu Redtom Sp. z o.o. w Siemianowicach Śląskich przy ul. Chemicznej, działki nr 1221/10, 1220/10, 1322/60”, planowanego do realizacji na terenie miasta Siemianowice Śląskie, na działkach nr 1221/10, 1220/10, 1322/60 w obrębie ewidencyjnym 56”.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach w składzie:

Przewodnicząca składu orzekającego (spr)	- Kamila Koziaara
Członek składu orzekającego	- Robert Nowicki
Członek składu orzekającego	- Zenon Goik

na posiedzeniu niejawnym w dniu 2 października 2023r.

orzekło:

uchylić w całości zaskarżoną decyzję i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia przez organ I instancji

Uzasadnienie

Decyzją z dnia 29 czerwca 2023r., znak sprawy: ASE.6220.23.2022, organ I instancji orzekł jak to opisano na wstępie. W uzasadnieniu decyzji organ ten przedstawił argumenty przemawiające za wydanym rozstrzygnięciem w sprawie.

Odwołanie od ww. decyzji w piśmie z dnia 14 lipca 2023r. wniosła strona, wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji w całości i orzeczenie co do istoty sprawy, zgodnie z wnioskiem, względnie o uchylenie w całości zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez organ I instancji, a także o uchylenie w całości postanowienia Prezydenta Miasta Bytomia z dnia 7 marca 2023r. w przedmiocie dopuszczenia Stowarzyszenia „Wolni Mieszkańcy Siemianowic” do udziału w tym postępowaniu na prawach strony.

Wydanej decyzji zarzucono:

- naruszenie przepisów procedury administracyjnej tj.:
· art. 7, art. 77 § 1, art. 80 k.p.a., art. 8 k.p.a., art. 107 § 3 k.p.a., poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i uznanie przez organ I instancji że w sprawie zaistniały przesłanki do wydania odmowy, w szczególności, że zachodzi niezgodność lokalizacji planowanego przedsięwzięcia z planem miejscowym, a także poprzez brak wyczerpującego i wszechstronnego rozpatrzenia sprawy;

- art. 10 § 1, art. 81 k.p.a. w związku art. 8 § 1 k.p.a. i art. 9 k.p.a., poprzez brak zapewnienia stronie czynnego udziału w postępowaniu, w szczególności brak poinformowania strony o wątpliwościach organu co do zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego;

- art. 107 § 3 k.p.a. poprzez istotne braki w uzasadnieniu faktycznym i prawnym zaskarżonej decyzji;

- art. 31 § 1 lit.b k.p.a. oraz art. 31 § 2 k.p.a. polegające na dopuszczeniu do udziału w postępowaniu na prawach strony Stowarzyszenia „Wolni Mieszkańcy Siemianowic”, mimo braku podstaw, w szczególności braku wykazania, że za dopuszczeniem takiej organizacji do udziału w postępowaniu przemawia interes społeczny, a także jakie cele statutowe za tym przemawiają;

- naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko tj.:

- art. 80 ust. 2 ustawy, poprzez błędną interpretację zapisów planu miejscowego skutkującą przyjęciem, że lokalizacja przedsięwzięcia nie jest zgodna z zapisami tego planu;

- art. 70 ust. 1 pkt. 1 i 4 ustawy poprzez brak ich zastosowania w sprawie.

W uzasadnieniu odwołania, Odwołująca spółka rozwinęła powyższe zarzuty, przedstawiając swoje stanowisko w sprawie. M.in. oświadczyła, że organ I instancji wydając decyzję odmowną w sprawie nie dokonał wystarczająco wnikliwej własnej analizy i oceny stanu faktycznego sprawy, co skutkowało dokonaniem błędnej wykładni przepisów prawa miejscowego. Podniesiono m.in., że na terenie oznaczonym w planie miejscowym symbolem PP istnieją zakłady zajmujące się przetwarzaniem odpadów. Swoje zastrzeżenia Odwołująca się spółka wyraziła także odnośnie dopuszczenia Stowarzyszenia „Wolni Mieszkańcy Siemianowic” do udziału w tym postępowaniu na prawach strony. Jej zdaniem organ I instancji nie zbadał czy w istocie zostały spełnione przesłanki przemawiające za dopuszczeniem tej organizacji do udziału w postępowaniu na prawach strony. Zdaniem Odwołującej się spółki, organ I instancji naruszył także brzmienie art. 10 § 1 k.p.a. w związku art. 81 k.p.a. bowiem nie powiadomił strony o wątpliwościach odnośnie zgodności zamierzenia strony z zapisami planu miejscowego. Podniesiono także, że organ I instancji wydał decyzję z naruszeniem procedury określonej w przepisie art. 77 ust. 1 i ust. 4 ustawy, tj. z pominięciem uzgodnienia przedsięwzięcia z organami opiniującymi w sprawie.

Pismem z dnia 20 lipca 2023 r., znak sprawy: ASE.6220.23.2022 (data wpływu do Kolegium: 21 lipca 2023r.) organ I instancji przekazał Kolegium ww. odwołanie wraz z aktami przedmiotowej sprawy, podtrzymując swoje stanowisko w sprawie.

Postanowieniem z dnia 22 sierpnia 2023r., Nr SKO.OS/41.9/766/2023/16487/KK, Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach wyznaczyło nowy termin załatwienia sprawy – do dnia 2 października 2023r. W treści tego postanowienia, Kolegium powiadomiło strony i podmiot na prawach strony o możliwości zapoznania się z aktami sprawy przed wydaniem decyzji, na podstawie art. 10 § 1 k.p.a.

Pismem z dnia 30 sierpnia 2023r., (data wpływu do Kolegium: 31 sierpnia 2023r.) Stowarzyszenie „Wolni Mieszkańcy Siemianowic” przedstawiło swoje stanowisko w sprawie – względem odwołania, wnosząc o utrzymanie w mocy zaskarżonej decyzji jak i postanowienia Prezydenta Miasta Bytomia z dnia 7 marca 2023r, w sprawie dopuszczenia organizacji społecznej do postępowania jako podmiotu na prawach strony.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach ustaliło stan prawny znajdujący zastosowanie w przedmiotowej sprawie.

Zgodnie z brzmieniem art. 71 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (tj. Dz. U z 2023r., poz. 1094, dalej jako: ustawa) decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach określa środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia. Uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wymagane dla planowanych: 1) przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko; 2) przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko.

Przepis art. 59 ust. 1 ustawy stanowi, cyt.: „Przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wymaga realizacja następujących planowanych przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko: 1) planowanego przedsięwzięcia mogącego zawsze

znacząco oddziaływać na środowisko; 2) planowanego przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, jeżeli obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko został stwierdzony na podstawie art. 63 ust. 1.

Organ I instancji dokonał kwalifikacji przedsięwzięcia w oparciu o:

- § 3 ust. 1 pkt. 83b rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (tj. Dz. U z 2019r. poz. 1839, ze zm., dalej jako: rozporządzenie), jako punkty do zbierania, w tym przeładunku odpadów wymagających uzyskania zezwolenia na zbieranie odpadów z wyłączeniem odpadów obojętnych oraz punktów selektywnego zbierania odpadów komunalnych;

- § 3 ust. 1 pkt. 82 ww. rozporządzenia, jako instalacje związane z przetwarzaniem w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt. 21 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach, inne niż wymienione w § 2 ust. 1 pkt. 41-47, z wyłączeniem instalacji do wytwarzania biogazu rolniczego w rozumieniu art. 2 pkt. 2 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii, o zainstalowanej mocy elektrycznej nie większej niż 0,5 MW lub wytwarzających ekwiwalentną ilość biogazu rolniczego wykorzystywanego do innych celów niż produkcja energii elektrycznej, a także miejsca retencji powierzchniowej odpadów oraz rekultywacja składowisk odpadów.

Wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach następuje przed uzyskaniem decyzji administracyjnych enumeratywnie wymienionych w treści art. 72 ust. 1 pkt 1 – 28 oraz art. 72 ust. 1a i ust. 1b ustawy, przy czym wymogu uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach nie stosuje się w przypadkach wymienionych w ust. 2 i ust. 2a ww. artykułu.

W myśl art. 72 ust. 3 ustawy, decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach dołącza się do wniosku o wydanie decyzji, o których mowa w ust. 1, oraz zgłoszenia, o którym mowa w ust. 1a. Złożenie wniosku lub dokonanie zgłoszenia następuje w terminie 6 lat od dnia, w którym decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach stała się ostateczna, z zastrzeżeniem ust. 4 i 4b.

Zgodnie z treścią przepisu art. 73 ust. 1 ww. ustawy postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wszczyna się na wniosek podmiotu planującego podjęcie realizacji przedsięwzięcia.

Stosownie do postanowień art. 74 ust.1 ustawy, do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach należy dołączyć:

- 1) w przypadku przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko - raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, a w przypadku gdy wnioskodawca wystąpił o ustalenie zakresu raportu w trybie art. 69 - kartę informacyjną przedsięwzięcia;
- 2) w przypadku przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko - kartę informacyjną przedsięwzięcia;
- 3) poświadczoną przez właściwy organ kopię mapy ewidencyjnej, w postaci papierowej lub elektronicznej, obejmującej przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz przewidywany obszar, o którym mowa w ust. 3a zdanie drugie;
- 3a) mapę, w postaci papierowej oraz elektronicznej, w skali zapewniającej czytelność przedstawionych danych z zaznaczonym przewidywanym terenem, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz z zaznaczonym przewidywanym obszarem, o którym mowa w ust. 3a zdanie drugie, wraz z wyznaczoną odległością, o której mowa w ust. 3 a pkt 1; w przypadku przedsięwzięć innych niż wymienione w pkt 4 mapę sporządza się na podkładzie wykonanym na podstawie kopii mapy ewidencyjnej, o której mowa w pkt 3;
- 4) w przypadku przedsięwzięć wymagających koncesji lub decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 4-5, prowadzonych w granicach przestrzeni niestanowiącej części składowej nieruchomości gruntowej, przedsięwzięć dotyczących urządzeń piętrzących I, II i III klasy budowli, inwestycji w zakresie terminalu, strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej realizowanej na podstawie ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych oraz strategicznej inwestycji w sektorze naftowym zamiast kopii mapy, o której mowa w pkt 3 - mapę przedstawiającą dane sytuacyjne i wysokościowe, sporządzoną w skali umożliwiającej szczegółowe przedstawienie przebiegu granic terenu, którego dotyczy wnioski, oraz obejmującą obszar, o którym mowa w ust. 3a zdanie drugie;
- 5) dla przedsięwzięć, dla których organem prowadzącym postępowanie jest regionalny dyrektor ochrony środowiska - wypis i wyrys z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony, albo informację o jego braku; nie dotyczy to wniosku o wydanie

decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla drogi publicznej, dla linii kolejowej, dla publicznych urządzeń służących do zaopatrzenia ludności w wodę, dla publicznych urządzeń służących do przesyłania i odprowadzania ścieków, dla przedsięwzięć Euro 2012, dla przedsięwzięć wymagających koncesji na poszukiwanie i rozpoznawanie złóż kopalin, dla inwestycji w zakresie terminalu, dla inwestycji związanych z regionalnymi sieciami szerokopasmowymi, dla inwestycji realizowanych na podstawie ustawy z dnia 8 lipca 2010 r. o szczególnych zasadach przygotowania do realizacji inwestycji w zakresie budowli przeciwpowodziowych, dla inwestycji towarzyszącej, o której mowa w ustawie z dnia 29 czerwca 2011 r. o przygotowaniu i realizacji inwestycji w zakresie obiektów energetyki jądrowej oraz inwestycji towarzyszących, dla strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej realizowanej na podstawie ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych, dla inwestycji w zakresie infrastruktury dostępowej realizowanych na podstawie ustawy z dnia 24 lutego 2017 r. o inwestycjach w zakresie budowy drogi wodnej łączącej Zalew Wiślan z Zatoką Gdańską, dla inwestycji w zakresie budowy Centralnego Portu Komunikacyjnego realizowanej na podstawie ustawy z dnia 10 maja 2018 r. o Centralnym Porcie Komunikacyjnym, dla inwestycji mieszkaniowych i inwestycji towarzyszących realizowanych na podstawie ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o ułatwieniach w przygotowaniu i realizacji inwestycji mieszkaniowych oraz inwestycji towarzyszących, dla strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, dla inwestycji w zakresie budowy Muzeum Westerplatte i Wojny 1939 - Oddziału Muzeum II Wojny Światowej w Gdańsku realizowanych na podstawie ustawy z dnia 19 lipca 2019 r. o inwestycjach w zakresie budowy Muzeum Westerplatte i Wojny 1939 - Oddziału Muzeum II Wojny Światowej w Gdańsku, dla inwestycji w zakresie budowy portu zewnętrznego realizowanych na podstawie ustawy z dnia 9 sierpnia 2019 r. o inwestycjach w zakresie budowy portów zewnętrznych, inwestycji w zakresie odbudowy Pałacu Saskiego, Pałacu Bruhla oraz kamienic przy ulicy Królewskiej w Warszawie realizowanych na podstawie ustawy z dnia 11 sierpnia 2021 r. o przygotowaniu i realizacji inwestycji w zakresie odbudowy Pałacu Saskiego, Pałacu Bruhla oraz kamienic przy ulicy Królewskiej w Warszawie oraz dla przedsięwzięć realizowanych na podstawie ustawy z dnia 2 grudnia 2021 r. o wsparciu przygotowania III Igrzysk Europejskich w 2023 roku;

- 6) wypis z rejestru gruntów lub inny dokument, w postaci papierowej lub elektronicznej, wydane przez organ prowadzący ewidencję gruntów i budynków, pozwalający na ustalenie stron postępowania, zawierający co najmniej numer działki ewidencyjnej oraz, o ile zostały ujawnione: numer jej księgi wieczystej, imię i nazwisko albo nazwę oraz adres podmiotu ewidencyjnego, obejmujący przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz obejmujący obszar, o którym mowa w ust. 3a zdanie drugie, z zastrzeżeniem ust. 1a.
- 7) w przypadku przedsięwzięć wymagających decyzji, o której mowa w art. 72 ust. 1 pkt 10, wykaz działek przewidzianych do prowadzenia prac przygotowawczych polegających na wycince drzew i krzewów, o ile prace takie przewidziane są do realizacji;
- 8) analizę kosztów i korzyści, o której mowa w art. 10a ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2022 r. poz. 1385, z późn. zm.).

W myśl ust. 1a ww. przepisu, jeżeli liczba stron postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przekracza 10, nie wymaga się dołączenia dokumentu, o którym mowa w ust. 1 pkt 6. W razie wątpliwości organ może wezwać inwestora do dołączenia dokumentu, o którym mowa w ust. 1 pkt 6, w zakresie niezbędnym do wykazania, że liczba stron postępowania przekracza 10.

Ust. 1d ww. przepisu stanowi z kolei, że minister właściwy do spraw środowiska w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw klimatu może określić, w drodze rozporządzenia, formaty danych załączników do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, kierując się potrzebą poszerzenia dostępu do informacji o środowisku.

W myśl ust. 2 ww. przepisu, raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko i kartę informacyjną przedsięwzięcia przedkłada się w formie pisemnej oraz na informatycznych nośnikach danych z ich zapisem w formie elektronicznej w liczbie odpowiednio po jednym egzemplarzu dla organu prowadzącego postępowanie oraz każdego organu opiniującego i uzgadniającego.

W myśl ust. 3 ww. przepisu, jeżeli liczba stron postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach lub innego postępowania dotyczącego tej decyzji przekracza 10, stosuje się art. 49 Kodeksu postępowania administracyjnego.

Zgodnie z brzmieniem ust. 3a ww. przepisu, stroną postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wnioskodawca oraz podmiot, któremu przysługuje prawo rzeczowe do nieruchomości znajdującej się w obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie w wariantcie zaproponowanym przez wnioskodawcę, z zastrzeżeniem art. 81 ust. 1. Przez obszar ten rozumie się:

- 1) przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz obszar znajdujący się w odległości 100 m od granic tego terenu;
- 2) działki, na których w wyniku realizacji, eksploatacji lub użytkowania przedsięwzięcia zostałyby przekroczone standardy jakości środowiska, lub
- 3) działki znajdujące się w zasięgu znaczącego oddziaływania przedsięwzięcia, które może wprowadzić ograniczenia w zagospodarowaniu nieruchomości, zgodnie z jej aktualnym przeznaczeniem.

W myśl ust. 3b ww. przepisu, prawo rzeczowe do nieruchomości znajdującej się w obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie, organ ustala na podstawie dokumentu, o którym mowa w ust. 1 pkt 6, lub innych dokumentów przedłożonych przez wnoszącego podanie, przy czym domniemywa się, że dane zawarte w tych dokumentach są prawdziwe. Doręczenie dokonane na adres ustalony na podstawie dokumentu, o którym mowa w ust. 1 pkt 6, jest skuteczne.

Ust. 3c ww. przepisu stanowi, że w przypadku gdy w dniu wszczęcia postępowania w sprawie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dokument, o którym mowa w ust. 1 pkt 6, zawiera nieaktualne dane lub w przypadku gdy dane te stały się nieaktualne na skutek śmierci jednej ze stron tego postępowania, nie stosuje się art. 97 § 1 pkt 1 i 4 Kodeksu postępowania administracyjnego.

W przypadku gdy po doręczeniu stronie zawiadomienia o wszczęciu postępowania w sprawie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, z wyjątkiem zawiadomienia w trybie określonym w art. 49 Kodeksu postępowania administracyjnego, nastąpi:

- 1) zbycie własności lub prawa użytkowania wieczystego nieruchomości znajdującej się w obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie,
- 2) przeniesienie własności lub prawa użytkowania wieczystego nieruchomości znajdującej się w obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie, wskutek innego zdarzenia prawnego - nabywca jest obowiązany, a w przypadku, o którym mowa w pkt 1 - nabywca i zbywca są obowiązani, do niezwłocznego zgłoszenia organowi właściwemu do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach danych nowego właściciela lub użytkownika wieczystego. (ust. 3d ww. przepisu).

Niedokonanie zgłoszenia zgodnie z ust. 3d i prowadzenie postępowania bez udziału nowego właściciela lub użytkownika wieczystego nie stanowi podstawy do wznowienia postępowania administracyjnego. (ust. 3e ww. przepisu).

Nieuregulowany lub nieujawniony stan prawny nieruchomości znajdujących się w obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie, nie stanowi przeszkody do wszczęcia i prowadzenia postępowania oraz wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Do zawiadomień o decyzjach i innych czynnościach organu osób, którym przysługują prawa rzeczowe do nieruchomości o nieuregulowanym lub nieujawnionym stanie prawnym, stosuje się przepis art. 49 Kodeksu postępowania administracyjnego. (ust. 3f ww. przepisu).

W myśl ust. 3g ww. przepisu, przez nieuregulowany stan prawny należy rozumieć sytuację, w której:

- 1) dotychczasowy właściciel lub użytkownik wieczysty nieruchomości nie żyje i nie przeprowadzono postępowania spadkowego lub nie zostało ono zakończone;
- 2) nieruchomość, dla której ze względu na brak księgi wieczystej, zbioru dokumentów albo innych dokumentów nie można ustalić osób, którym przysługują do niej prawa rzeczowe.

Ust. 3h ww. przepisu stanowi, że przez nieujawniony stan prawny należy rozumieć sytuację, w której rejestry lub ewidencje właściwe dla ustalenia osób, o których mowa w ust. 3a, nie zawierają danych umożliwiających ich ustalenie, w szczególności danych osobowych, w tym adresu, właściciela lub użytkownika wieczystego nieruchomości znajdującej się w obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie.

Ust. 4 ww. przepisu stanowi, że organ wydający decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach doręcza ją niezwłocznie organom, których opinia lub uzgodnienie były wymagane przed jej wydaniem.

Przepis art. 74a. ust. 1 ustawy stanowi, że prognozę oddziaływania na środowisko, raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko oraz raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na obszar Natura 2000 sporządza osoba, o której mowa w ust. 2.

Autorem prognozy oddziaływania na środowisko, raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko oraz raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na obszar Natura 2000, a w przypadku zespołu autorów - kierującym tym zespołem powinna być osoba, która:

1) ukończyła, w rozumieniu przepisów o szkolnictwie wyższym i nauce, co najmniej studia pierwszego stopnia lub studia drugiego stopnia, lub jednolite studia magisterskie na kierunkach związanych z kształceniem w zakresie:

a) nauk ścisłych z dziedzin nauk chemicznych,

b) nauk przyrodniczych z dziedzin nauk biologicznych oraz nauk o Ziemi,

c) nauk technicznych z dziedzin nauk technicznych z dyscyplin: biotechnologia, górnictwo i geologia inżynierska, inżynieria środowiska,

d) nauk rolniczych, leśnych i weterynaryjnych z dziedzin nauk rolniczych, nauk leśnych lub

2) ukończyła, w rozumieniu przepisów o szkolnictwie wyższym i nauce, studia pierwszego stopnia lub drugiego stopnia lub jednolite studia magisterskie, i posiada co najmniej 3-letnie doświadczenie w pracach w zespołach autorów przygotowujących raporty o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko lub prognozy oddziaływania na środowisko lub była co najmniej pięciokrotnie członkiem zespołów autorów przygotowujących raporty o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko lub prognozy oddziaływania na środowisko. (ust. 2 ww. przepisu).

W myśl ust. 3 ww. przepisu, oświadczenia, o których mowa w art. 51 ust. 2 pkt 1 lit. f oraz art. 66 ust. 1 pkt 19a, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: "Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.". Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń.

Przepis art. 63 ust. 1 ustawy przewiduje, że obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko dla planowanego przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko stwierdza, w drodze postanowienia, organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, uwzględniając łącznie następujące kryteria:

1) rodzaj i charakterystykę przedsięwzięcia, z uwzględnieniem:

a) skali przedsięwzięcia i wielkości zajmowanego terenu oraz ich wzajemnych proporcji, a także istotnych rozwiązań charakteryzujących przedsięwzięcie,

b) powiązań z innymi przedsięwzięciami, w szczególności kumulowania się oddziaływań przedsięwzięć realizowanych i zrealizowanych, dla których została wydana decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach, znajdujących się na terenie, na którym planuje się realizację przedsięwzięcia, oraz w obszarze oddziaływania przedsięwzięcia lub których oddziaływania mieszczą się w obszarze oddziaływania planowanego przedsięwzięcia w zakresie, w jakim ich oddziaływania mogą prowadzić do skumulowania oddziaływań z planowanym przedsięwzięciem,

c) różnorodności biologicznej, wykorzystywania zasobów naturalnych, w tym gleby, wody i powierzchni ziemi,

d) emisji i występowania innych uciążliwości,

e) ocenionej w oparciu o wiedzę naukową ryzyka wystąpienia poważnych awarii lub katastrof naturalnych i budowlanych, przy uwzględnieniu używanych substancji i stosowanych technologii, w tym ryzyka związanego ze zmianą klimatu,

f) przewidywanych ilości i rodzaju wytwarzanych odpadów oraz ich wpływu na środowisko, w przypadkach gdy planuje się ich powstawanie,

g) zagrożenia dla zdrowia ludzi, w tym wynikającego z emisji;

2) usytuowanie przedsięwzięcia, z uwzględnieniem możliwego zagrożenia dla środowiska, w szczególności przy istniejącym i planowanym użytkowaniu terenu, zdolności samooczyszczania się środowiska i odnawiania się zasobów naturalnych, walorów przyrodniczych i krajobrazowych oraz uwarunkowań miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego - uwzględniające:

- a) obszary wodno-błotne, inne obszary o płytkim zaleganiu wód podziemnych, w tym siedliska łąkowe oraz ujścia rzek,
  - b) obszary wybrzeży i środowisko morskie,
  - c) obszary górskie lub leśne,
  - d) obszary objęte ochroną, w tym strefy ochronne ujęć wód i obszary ochronne zbiorników wód śródlądowych,
  - e) obszary wymagające specjalnej ochrony ze względu na występowanie gatunków roślin, grzybów i zwierząt lub ich siedlisk lub siedlisk przyrodniczych objętych ochroną, w tym obszary Natura 2000, oraz pozostałe formy ochrony przyrody,
  - f) obszary, na których standardy jakości środowiska zostały przekroczone lub istnieje prawdopodobieństwo ich przekroczenia,
  - g) obszary o krajobrazie mającym znaczenie historyczne, kulturowe lub archeologiczne,
  - h) gęstość zaludnienia,
  - i) obszary przylegające do jezior,
  - j) uzdrowiska i obszary ochrony uzdrowiskowej,
  - k) wody i obowiązujące dla nich cele środowiskowe;
- 3) rodzaj, cechy i skalę możliwego oddziaływania rozważanego w odniesieniu do kryteriów wymienionych w pkt 1 i 2 oraz w art. 62 ust. 1 pkt 1, wynikające z:
- a) zasięgu oddziaływania - obszaru geograficznego i liczby ludności, na którą przedsięwzięcie może oddziaływać,
  - b) transgranicznego charakteru oddziaływania przedsięwzięcia na poszczególne elementy przyrodnicze,
  - c) charakteru, wielkości, intensywności i złożoności oddziaływania, z uwzględnieniem obciążenia istniejącej infrastruktury technicznej oraz przewidywanego momentu rozpoczęcia oddziaływania,
  - d) prawdopodobieństwa oddziaływania,
  - e) czasu trwania, częstotliwości i odwracalności oddziaływania,
  - f) powiązań z innymi przedsięwzięciami, w szczególności kumulowania się oddziaływań przedsięwzięć realizowanych i zrealizowanych, dla których została wydana decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach, znajdujących się na terenie, na którym planuje się realizację przedsięwzięcia, oraz w obszarze oddziaływania przedsięwzięcia lub których oddziaływania mieszczą się w obszarze oddziaływania planowanego przedsięwzięcia - w zakresie, w jakim ich oddziaływania mogą prowadzić do skumulowania oddziaływań z planowanym przedsięwzięciem,
  - g) możliwości ograniczenia oddziaływania.

W myśl ust. 3 ww. przepisu, obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko stwierdza się obligatoryjnie, jeżeli:

- 1) możliwość realizacji przedsięwzięcia, o którym mowa w ust. 1, jest uzależniona od ustanowienia obszaru ograniczonego użytkowania, o którym mowa w przepisach ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska;
- 2) z karty informacyjnej przedsięwzięcia wynika, że realizacja przedsięwzięcia może spowodować nieosiągnięcie celów środowiskowych zawartych w planie gospodarowania wodami na obszarze dorzecza.

W postanowieniu, o którym mowa w ust. 1, organ określa jednocześnie zakres raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko. W tym przypadku stosuje się przepisy art. 68. (ust. 4 ww. artykułu).

W myśl ust. 5 ww. przepisu, w przypadku, o którym mowa w ust. 1, organ wydaje postanowienie o zawieszeniu postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach do czasu przedłożenia przez wnioskodawcę raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko.

Jeżeli w terminie 3 lat od dnia zawieszenia postępowania, o którym mowa w ust. 5, strona nie złoży raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, żądanie wszczęcia postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach uważa się za wycofane. (ust. 5a ww. przepisu).

W myśl ust. 6 ww. artykułu, na postanowienie, o którym mowa w ust. 5, nie przysługuje zażalenie.

Przepis art. 64 ust. 1 ustawy stanowi, że postanowienie, o którym mowa w art. 63 ust. 1, wydaje się po zasięgnięciu opinii:

- 1) regionalnego dyrektora ochrony środowiska;
- 2) organu, o którym mowa w art. 78, w przypadku przedsięwzięć wymagających decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1-3a, 10-19 i 21-28, oraz uchwały, o której mowa w art. 72 ust. 1b;
- 3) organu właściwego do wydania pozwolenia zintegrowanego na podstawie ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska, jeżeli planowane przedsięwzięcie kwalifikowane jest jako instalacja, o której mowa w art. 201 ust. 1 tej ustawy;
- 4) organu właściwego do wydania oceny wodnoprawnej, o której mowa w przepisach ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. - Prawo wodne.

W myśl ust. 3a ww. przepisu, opinia regionalnego dyrektora ochrony środowiska i organu właściwego do wydania oceny wodnoprawnej o braku konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko może wskazać na konieczność określenia w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach warunków lub wymagań, o których mowa w art. 82 ust. 1 pkt 1 lit. b lub c, lub nałożenia obowiązków działań, o których mowa w art. 82 ust. 1 pkt 2 lit. b lub c.

Opinie i uzgodnienia, o których mowa w ust. 1-ld, wydaje się w terminie 14 dni od dnia otrzymania wniosku o wydanie opinii. Przepisy art. 35 § 5 i art. 36 Kodeksu postępowania administracyjnego stosuje się odpowiednio. (ust. 4 ww. artykułu).

W myśl art. 65 ust. 1 ustawy, postanowienie, o którym mowa w art. 63 ust. 1, wydaje się w terminie 30 dni od dnia wszczęcia postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Przepisy art. 35 § 5 i art. 36 Kodeksu postępowania administracyjnego stosuje się odpowiednio.

Na postanowienie, o którym mowa w art. 63 ust. 1, przysługuje zażalenie. (ust. 2 ww. artykułu).

Uzasadnienie postanowienia, o którym mowa w art. 63 ust. 1, niezależnie od wymagań wynikających z Kodeksu postępowania administracyjnego, powinno zawierać informacje o uwarunkowaniach, o których mowa w art. 63 ust. 1, uwzględnionych przy wydaniu postanowienia. (ust. 3 ww. przepisu).

Przepis art. 66 ustawy określa wymagania jakie winien spełniać raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko. W myśl ust. 1 ww. przepisu, raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko (na dzień złożenia wniosku w sprawie) powinien zawierać informacje umożliwiające analizę kryteriów wymienionych w art. 62 ust. 1 oraz zawierać:

- 1) opis planowanego przedsięwzięcia, a w szczególności:
  - a) charakterystykę całego przedsięwzięcia i warunki użytkowania terenu w fazie budowy i eksploatacji lub użytkowania, w tym w odniesieniu do obszarów szczególnego zagrożenia powodzią w rozumieniu art. 16 pkt 34 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. - Prawo wodne,
  - b) główne cechy charakterystyczne procesów produkcyjnych,
  - c) przewidywane rodzaje i ilości emisji, w tym odpadów, wynikające z funkcjonowania planowanego przedsięwzięcia,
  - d) informacje o różnorodności biologicznej, wykorzystywaniu zasobów naturalnych, w tym gleby, wody i powierzchni ziemi,
  - e) informacje o zapotrzebowaniu na energię i jej zużyciu,
  - f) informacje o pracach rozbiórkowych dotyczących przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko,
  - g) ocenione w oparciu o wiedzę naukową ryzyko wystąpienia poważnych awarii lub katastrof naturalnych i budowlanych, przy uwzględnieniu używanych substancji i stosowanych technologii, w tym ryzyko związane ze zmianą klimatu;
- 2) opis elementów przyrodniczych środowiska objętych zakresem przewidywanego oddziaływania planowanego przedsięwzięcia na środowisko, w tym:
  - a) elementów środowiska objętych ochroną na podstawie ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody oraz korytarzy ekologicznych w rozumieniu tej ustawy,
  - b) właściwości hydromorfologicznych, fizykochemicznych, biologicznych i chemicznych wód;
    - 2a) wyniki inwentaryzacji przyrodniczej, przez którą rozumie się zbiór badań terenowych przeprowadzonych na potrzeby scharakteryzowania elementów środowiska przyrodniczego, jeżeli

została przeprowadzona, wraz z opisem zastosowanej metodyki; wyniki inwentaryzacji przyrodniczej wraz z opisem metodyki stanowią załącznik do raportu;

2b) inne dane, na podstawie których dokonano opisu elementów przyrodniczych;

3) opis istniejących w sąsiedztwie lub w bezpośrednim zasięgu oddziaływania planowanego przedsięwzięcia zabytków chronionych na podstawie przepisów o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami;

3a) opis krajobrazu, w którym dane przedsięwzięcie ma być zlokalizowane;

3b) informacje na temat powiązań z innymi przedsięwzięciami, w szczególności kumulowania się oddziaływań przedsięwzięć realizowanych, zrealizowanych lub planowanych, dla których wydano decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, znajdujących się na terenie, na którym planuje się realizację przedsięwzięcia, oraz w obszarze oddziaływania przedsięwzięcia lub których oddziaływania mieszczą się w obszarze oddziaływania planowanego przedsięwzięcia - w zakresie, w jakim ich oddziaływania mogą prowadzić do skumulowania oddziaływań z planowanym przedsięwzięciem;

4) opis przewidywanych skutków dla środowiska w przypadku niepodejmowania przedsięwzięcia, uwzględniający dostępne informacje o środowisku oraz wiedzę naukową;

5) opis wariantów uwzględniający szczególne cechy przedsięwzięcia lub jego oddziaływania, w tym:

a) wariantu proponowanego przez wnioskodawcę oraz racjonalnego wariantu alternatywnego,

b) racjonalnego wariantu najkorzystniejszego dla środowiska

- wraz z uzasadnieniem ich wyboru;

6) określenie przewidywanego oddziaływania analizowanych wariantów na środowisko, w tym również w przypadku wystąpienia poważnej awarii przemysłowej i katastrofy naturalnej i budowlanej, na klimat, w tym emisje gazów cieplarnianych i oddziaływania istotne z punktu widzenia dostosowania do zmian klimatu, a także możliwego transgranicznego oddziaływania na środowisko, a w przypadku drogi w transeuropejskiej sieci drogowej, także wpływu planowanej drogi na bezpieczeństwo ruchu drogowego;

6a) porównanie oddziaływań analizowanych wariantów na:

a) ludzi, rośliny, zwierzęta, grzyby i siedliska przyrodnicze, wodę i powietrze,

b) powierzchnię ziemi, z uwzględnieniem ruchów masowych ziemi, i krajobraz,

c) dobra materialne,

d) zabytki i krajobraz kulturowy, objęte istniejącą dokumentacją, w szczególności rejestrem lub ewidencją zabytków,

e) formy ochrony przyrody, o których mowa w art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, w tym na cele i przedmiot ochrony obszarów Natura 2000, oraz ciągłość łączących je korytarzy ekologicznych,

f) elementy wymienione w art. 68 ust. 2 pkt 2 lit. b, jeżeli zostały uwzględnione w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko lub jeżeli są wymagane przez właściwy organ,

g) wzajemne oddziaływanie między elementami, o których mowa w lit. a-f;

7) uzasadnienie proponowanego przez wnioskodawcę wariantu, z uwzględnieniem informacji, o których mowa w pkt 6 i 6a;

8) opis metod prognozowania zastosowanych przez wnioskodawcę oraz opis przewidywanych znaczących oddziaływań planowanego przedsięwzięcia na środowisko, obejmujący bezpośrednie, pośrednie, wtórne, skumulowane, krótko-, średnio- i długoterminowe, stałe i chwilowe oddziaływania na środowisko, wynikające z:

a) istnienia przedsięwzięcia,

b) wykorzystywania zasobów środowiska,

c) emisji;

9) opis przewidywanych działań mających na celu unikanie, zapobieganie, ograniczanie lub kompensację przyrodniczą negatywnych oddziaływań na środowisko, w szczególności na formy ochrony przyrody, o których mowa w art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, w tym na cele i przedmiot ochrony obszaru Natura 2000, oraz ciągłość łączących je korytarzy ekologicznych, wraz z oceną ich skuteczności odpowiednio na etapach realizacji, eksploatacji i likwidacji przedsięwzięcia;

10) dla dróg będących przedsięwzięciami mogącymi zawsze znacząco oddziaływać na środowisko:

a) określenie założeń do:

- ratowniczych badań zidentyfikowanych zabytków znajdujących się na obszarze planowanego przedsięwzięcia, odkrywanych w trakcie robót budowlanych,
- programu zabezpieczenia istniejących zabytków przed negatywnym oddziaływaniem planowanego przedsięwzięcia oraz ochrony krajobrazu kulturowego,
- b) analizę i ocenę możliwych zagrożeń i szkód dla zabytków chronionych na podstawie przepisów o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, w szczególności zabytków archeologicznych, w sąsiedztwie lub w bezpośrednim zasięgu oddziaływania planowanego przedsięwzięcia;
- 10a) dla instalacji do spalania paliw w celu wytwarzania energii elektrycznej, o elektrycznej mocy znamionowej nie mniejszej niż 300 MW ocenę gotowości instalacji do wychwytywania dwutlenku węgla, określoną na podstawie analizy:
  - a) dostępności podziemnych złóż dwutlenku węgla,
  - b) wykonalności technicznej i ekonomicznej sieci transportowych dwutlenku węgla;
- 11) jeżeli planowane przedsięwzięcie jest związane z użyciem instalacji, porównanie proponowanej technologii z technologią spełniającą wymagania, o których mowa w art. 143 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska;
- 11a) odniesienie się do celów środowiskowych wynikających z dokumentów strategicznych istotnych z punktu widzenia realizacji przedsięwzięcia;
- 12) wskazanie, czy dla planowanego przedsięwzięcia jest konieczne ustanowienie obszaru ograniczonego użytkowania, o którym mowa w ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska, oraz określenie granic takiego obszaru, ograniczeń w zakresie przeznaczenia terenu, wymagań technicznych dotyczących obiektów budowlanych i sposobów korzystania z nich; nie dotyczy to przedsięwzięć polegających na budowie lub przebudowie drogi oraz przedsięwzięć polegających na budowie lub przebudowie linii kolejowej lub lotniska użytku publicznego;
- 13) przedstawienie zagadnień w formie graficznej;
- 14) przedstawienie zagadnień w formie kartograficznej w skali odpowiadającej przedmiotowi i szczegółowości analizowanych w raporcie zagadnień oraz umożliwiającej kompleksowe przedstawienie przeprowadzonych analiz oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko;
- 15) analizę możliwych konfliktów społecznych związanych z planowanym przedsięwzięciem;
- 16) przedstawienie propozycji monitoringu oddziaływania planowanego przedsięwzięcia na etapie jego budowy i eksploatacji lub użytkowania, w szczególności na formy ochrony przyrody, o których mowa w art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, w tym na cele i przedmiot ochrony obszaru Natura 2000, oraz ciągłość łączących je korytarzy ekologicznych, oraz informacje o dostępnych wynikach innego monitoringu, które mogą mieć znaczenie dla ustalenia obowiązków w tym zakresie;
- 17) wskazanie trudności wynikających z niedostatków techniki lub luk we współczesnej wiedzy, jakie napotkano, opracowując raport;
- 18) streszczenie w języku niespecjalistycznym informacji zawartych w raporcie, w odniesieniu do każdego elementu raportu;
- 19) podpis autora, a w przypadku gdy wykonawcą raportu jest zespół autorów - kierującego tym zespołem, wraz z podaniem imienia i nazwiska oraz daty sporządzenia raportu;
- 19a) oświadczenie autora, a w przypadku gdy wykonawcą raportu jest zespół autorów - kierującego tym zespołem, o spełnieniu wymagań, o których mowa w art. 74a ust. 2, stanowiące załącznik do raportu;
- 20) źródła informacji stanowiące podstawę do sporządzenia raportu.

W myśl ust. 1a ww. przepisu, każdy z analizowanych wariantów drogi, w przypadku drogi w transeuropejskiej sieci drogowej, musi być dopuszczalny pod względem bezpieczeństwa ruchu drogowego.

Przy porównaniu wariantów uwzględnia się wpływ na środowisko w związku:

- 1) z pracami rozbiórkowymi dotyczącymi przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko;
- 2) z gospodarką odpadami;
- 3) ze stosowaniem danych technologii lub substancji (ust. 1b ww. przepisu).

Ust. 1c ww. artykułu stanowi, że w przypadku gdy planowane przedsięwzięcie związane jest z działalnością polegającą na poszukiwaniu i rozpoznawaniu złoża węglowodorów metodą otworów wiertniczych lub wydobywaniu węglowodorów ze złoża tą metodą, opis elementów przyrodniczych

środowiska, wyniki inwentaryzacji przyrodniczej oraz inne dane, o których mowa w ust. 1 pkt 2-2b, powinny zawierać się w obszarze określonym promieniem 500 m od zewnętrznej granicy przedsięwzięcia.

2. Informacje, o których mowa w ust. 1 pkt 4-8, powinny uwzględniać przewidywane oddziaływanie analizowanych wariantów na cele i przedmiot ochrony obszaru Natura 2000 oraz integralność tego obszaru.

2a. W przypadku stwierdzenia, że przedsięwzięcie może znacząco oddziaływać na obszar Natura 2000, raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko powinien zawierać także dane pozwalające na ustalenie braku rozwiązań alternatywnych oraz informacje pozwalające na ustalenie, czy wymogi nadrzędnego interesu publicznego przemawiają za realizacją przedsięwzięcia.

2b. Jeżeli planowane przedsięwzięcie stanowi inwestycję liniową celu publicznego, a proponowany przez wnioskodawcę wariant przebiega przez obszar parku narodowego lub rezerwatu przyrody, raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko powinien zawierać także dane pozwalające na ustalenie braku rozwiązań alternatywnych.

3. W razie stwierdzenia możliwości transgranicznego oddziaływania na środowisko, informacje, o których mowa w ust. 1 pkt 1-16, powinny uwzględniać określenie oddziaływania planowanego przedsięwzięcia poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

4. Jeżeli dla planowanego przedsięwzięcia jest konieczne ustanowienie obszaru ograniczonego użytkowania, do raportu powinna być załączona poświadczona przez właściwy organ kopia mapy ewidencyjnej z zaznaczonym przebiegiem granic obszaru, na którym jest konieczne utworzenie obszaru ograniczonego użytkowania. Nie dotyczy to przedsięwzięć polegających na budowie lub przebudowie drogi oraz przedsięwzięć polegających na budowie lub przebudowie linii kolejowej lub lotniska użytku publicznego.

5. Jeżeli planowane przedsięwzięcie jest związane z użyciem instalacji objętej obowiązkiem uzyskania pozwolenia zintegrowanego, raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko powinien zawierać porównanie proponowanej techniki z najlepszymi dostępnymi technikami.

6. Raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko powinien uwzględniać oddziaływanie przedsięwzięcia na etapach jego realizacji, eksploatacji lub użytkowania oraz likwidacji.

7. Raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko powinien uwzględniać informacje o środowisku wynikające ze strategicznej oceny oddziaływania na środowisko, istotne z punktu widzenia danego przedsięwzięcia.

8. Minister właściwy do spraw środowiska w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw klimatu określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) format dokumentu zawierającego wyniki inwentaryzacji przyrodniczej,
  - 2) format raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko
- kierując się potrzebą poszerzenia dostępu do informacji o środowisku.

Zgodnie z treścią przepisu art. 75 ust. 1 ustawy organem właściwym do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest:

- 1) regionalny dyrektor ochrony środowiska - w przypadku:
  - a) będących przedsięwzięciami mogącymi zawsze znacząco oddziaływać na środowisko:
    - dróg,
    - linii kolejowych,
    - napowietrznych linii elektroenergetycznych,
    - instalacji do przesyłu ropy naftowej, produktów naftowych, substancji chemicznych lub gazu,
    - sztucznych zbiorników wodnych,
    - obiektów jądrowych,
    - składowisk odpadów promieniotwórczych,
  - b) przedsięwzięć realizowanych na terenach zamkniętych,
  - c) przedsięwzięć realizowanych na obszarach morskich,
  - d) zmiany lasu, niestanowiącego własności Skarbu Państwa, na użytek rolny,
  - e) przedsięwzięć polegających na realizacji inwestycji w zakresie lotniska użytku publicznego w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 12 lutego 2009 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie lotnisk użytku publicznego,

- f) inwestycji w zakresie terminalu,
- g) inwestycji związanych z regionalnymi sieciami szerokopasmowymi,
- h) (uchylona),
- i) przedsięwzięć polegających na realizacji inwestycji w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 8 lipca 2010 r. o szczególnych zasadach przygotowania do realizacji inwestycji w zakresie budowli przeciwpowodziowych;
- j) przedsięwzięć polegających na poszukiwaniu lub rozpoznawaniu złóż kopalin lub na wydobywaniu kopalin ze złóż, o których mowa w art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. - Prawo geologiczne i górnicze, prowadzonych na podstawie koncesji,
- k) napowietrznych linii elektroenergetycznych lub stacji elektroenergetycznych będących przedsięwzięciami mogącymi zawsze znacząco oddziaływać na środowisko albo przedsięwzięciami mogącymi potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, wymienionych w załączniku do ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych,
- l) przedsięwzięć, o których mowa w pkt 4, dla których wnioskodawcą jest jednostka samorządu terytorialnego, dla której organem wykonawczym jest organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, lub podmiot od niej zależny w rozumieniu art. 24m ust. 2 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2018 r. poz. 994, 1000, 1349 i 1432),
- m) przedsięwzięć, o których mowa w pkt 3, dla których wnioskodawcą jest jednostka organizacyjna Lasów Państwowych,
- n) inwestycji towarzyszącej, o której mowa w ustawie z dnia 29 czerwca 2011 r. o przygotowaniu i realizacji inwestycji w zakresie obiektów energetyki jądrowej oraz inwestycji towarzyszących,
- o) przedsięwzięć, w odniesieniu do których wniósł sprzeciw, o którym mowa w art. 72 ust. 10,
- p) przedsięwzięć polegających na zmianie lub rozbudowie przedsięwzięć, dla których do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach właściwy był regionalny dyrektor ochrony środowiska,
- r) elektrowni wiatrowych, o których mowa w art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych (Dz. U. poz. 961 oraz z 2018 r. poz. 1276);
- s) strategicznej inwestycji w sektorze naftowym,
- t) inwestycji w zakresie linii kolejowych,
- u) inwestycji w rozumieniu art. 2 pkt 3 ustawy z dnia 10 maja 2018 r. o Centralnym Porcie Komunikacyjnym;
- 1a) Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska - w przypadku inwestycji w zakresie budowy obiektu energetyki jądrowej, o którym mowa w ustawie z dnia 29 czerwca 2011 r. o przygotowaniu i realizacji inwestycji w zakresie obiektów energetyki jądrowej oraz inwestycji towarzyszących;
- 2) starosta - w przypadku scalania, wymiany lub podziału gruntów;
- 3) dyrektor regionalnej dyrekcji Lasów Państwowych - w przypadku zmiany lasu, stanowiącego własność Skarbu Państwa, na użytek rolny;
- 4) wójt, burmistrz, prezydent miasta - w przypadku pozostałych przedsięwzięć.

W myśl ust. 1a ww. przepisu, w przypadku gdy wniosek o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach obejmuje co najmniej dwa przedsięwzięcia realizowane w ramach jednego zamierzenia inwestycyjnego, dla których właściwe rzeczowo są co najmniej dwa organy, w tym regionalny dyrektor ochrony środowiska, organem właściwym do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest regionalny dyrektor ochrony środowiska.

Ust. 2 ww. artykułu przewiduje, że w przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 lit. c, właściwość miejscową regionalnego dyrektora ochrony środowiska ustala się w odniesieniu do obszaru morskiego wzdłuż wybrzeża na terenie danego województwa.

W przypadku przedsięwzięcia, o którym mowa w ust. 1 pkt 4, wykraczającego poza obszar jednej gminy decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach wydaje wójt, burmistrz, prezydent miasta, na którego obszarze właściwości znajduje się największa część terenu, na którym ma być realizowane to przedsięwzięcie, w porozumieniu z zainteresowanymi wójtami, burmistrzami, prezydentami miast. (ust. 4 ww. artykułu).

W przypadku przedsięwzięcia, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, wykraczającego poza obszar jednego województwa decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach wydaje regionalny dyrektor ochrony środowiska, na którego obszarze właściwości znajduje się największa część terenu, na którym

ma być realizowane to przedsięwzięcie, w porozumieniu z zainteresowanymi regionalnymi dyrektorami ochrony środowiska. (ust. 5 ww. artykułu).

W myśl ust. 6 ww. przepisu, w przypadku przedsięwzięcia realizowanego w części na terenie zamkniętym dla całego przedsięwzięcia decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach wydaje regionalny dyrektor ochrony środowiska.

W przypadku przedsięwzięcia realizowanego w części na obszarze morskim dla całego przedsięwzięcia decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach wydaje regionalny dyrektor ochrony środowiska. (ust. 7 ww. artykułu).

Przepis art. 79 ust. 1 ustawy stanowi, że przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach organ właściwy do jej wydania zapewnia możliwość udziału społeczeństwa w postępowaniu, w ramach którego przeprowadza ocenę oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko.

Art. 80 ust. 1 ustawy przewiduje, że jeżeli była przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, biorąc pod uwagę:

- 1) wyniki uzgodnień i opinii, o których mowa w art. 77 ust. 1;
- 2) ustalenia zawarte w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko;
- 3) wyniki postępowania z udziałem społeczeństwa;
- 4) wyniki postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko, jeżeli zostało przeprowadzone.

W myśl ust. 2 ww. przepisu, właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony. Nie dotyczy to decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydawanej dla drogi publicznej, dla linii kolejowej, dla publicznych urządzeń służących do zaopatrzenia ludności w wodę, dla publicznych urządzeń służących do przesyłania i odprowadzania ścieków, dla przedsięwzięć Euro 2012, dla przedsięwzięć wymagających koncesji na poszukiwanie i rozpoznawanie złóż kopalin, dla inwestycji w zakresie terminalu, dla inwestycji związanych z regionalnymi sieciami szerokopasmowymi, dla inwestycji realizowanych na podstawie ustawy z dnia 8 lipca 2010 r. o szczególnych zasadach przygotowania do realizacji inwestycji w zakresie budowli przeciwpowodziowych, dla inwestycji w zakresie budowy obiektów energetyki jądrowej lub inwestycji towarzyszących, dla strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej realizowanej na podstawie ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych, dla inwestycji w zakresie infrastruktury dostępowej realizowanych na podstawie ustawy z dnia 24 lutego 2017 r. o inwestycjach w zakresie budowy drogi wodnej łączącej Zalew Wiślany z Zatoką Gdańską, dla inwestycji w zakresie budowy Centralnego Portu Komunikacyjnego realizowanej na podstawie ustawy z dnia 10 maja 2018 r. o Centralnym Porcie Komunikacyjnym, dla inwestycji mieszkaniowych oraz inwestycji towarzyszących realizowanych na podstawie ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o ułatwieniach w przygotowaniu i realizacji inwestycji mieszkaniowych oraz inwestycji towarzyszących, dla strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, dla inwestycji w zakresie budowy Muzeum Westerplatte i Wojny 1939 - Oddziału Muzeum II Wojny Światowej w Gdańsku realizowanych na podstawie ustawy z dnia 19 lipca 2019 r. o inwestycjach w zakresie budowy Muzeum Westerplatte i Wojny 1939 - Oddziału Muzeum II Wojny Światowej w Gdańsku, dla inwestycji w zakresie budowy portu zewnętrznego realizowanych na podstawie ustawy z dnia 9 sierpnia 2019 r. o inwestycjach w zakresie budowy portów zewnętrznych, inwestycji w zakresie odbudowy Pałacu Saskiego, Pałacu Bruhla oraz kamienic przy ulicy Królewskiej w Warszawie realizowanych na podstawie ustawy z dnia 11 sierpnia 2021 r. o przygotowaniu i realizacji inwestycji w zakresie odbudowy Pałacu Saskiego, Pałacu Bruhla oraz kamienic przy ulicy Królewskiej w Warszawie oraz dla przedsięwzięć realizowanych na podstawie ustawy z dnia 2 grudnia 2021 r. o wsparciu przygotowania III Igrzysk Europejskich w 2023 roku.

W myśl art. 84 ust. 1 ustawy, w przypadku gdy nie została przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach właściwy organ stwierdza brak potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Decyzja ta wydawana jest po uzyskaniu opinii, o których mowa w art. 64 ust. 1 i 1a.

Ust. 1a. ww. przepisu stanowi, że w decyzji, o której mowa w ust. 1, właściwy organ może określić warunki lub wymagania, o których mowa w art. 82 ust. 1 pkt 1 lit. b lub c, lub nałożyć obowiązek działań, o których mowa w art. 82 ust. 1 pkt 2 lit. b lub c.

W myśl ust. 2 ww. przepisu, charakterystyka przedsięwzięcia stanowi załącznik do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Stosownie do postanowień art. 85 ust. 1 ustawy decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach wymaga uzasadnienia.

W myśl ust. 2 ww. przepisu, uzasadnienie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, niezależnie od wymagań wynikających z przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego, powinno zawierać:

- 1) w przypadku gdy została przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko:
  - a) informacje o przeprowadzonym postępowaniu wymagającym udziału społeczeństwa oraz o tym, w jaki sposób zostały wzięte pod uwagę, i w jakim zakresie zostały uwzględnione uwagi i wnioski zgłoszone w związku z udziałem społeczeństwa,
  - b) informacje, w jaki sposób zostały wzięte pod uwagę i w jakim zakresie zostały uwzględnione:
    - ustalenia zawarte w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko,
    - uzgodnienia i opinie organów, o których mowa w art. 77 ust. 1,
    - wyniki postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko, jeżeli zostało przeprowadzone,
  - c) uzasadnienie stanowiska, o którym mowa w art. 82 ust. 1 pkt 4;

W myśl ust. 3 ww. przepisu, organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydanej po przeprowadzeniu oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, niezwłocznie po jej wydaniu, podaje do publicznej wiadomości informacje o wydanej decyzji i o możliwościach zapoznania się z jej treścią oraz z dokumentacją sprawy, w tym z uzgodnieniami i opiniami organów, o których mowa w art. 77 ust. 1, a także udostępnia na okres 14 dni w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej obsługującego go urzędu treść tej decyzji. W informacji wskazuje się dzień udostępnienia treści decyzji. Przepis stosuje się odpowiednio do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydanej bez przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko.

Kolegium po zapoznaniu się ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym stwierdza co następuje.

W pierwszej kolejności Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach wskazuje, że przeprowadziło badanie wstępne wniesionego odwołania i stwierdziło że jest ono dopuszczalne. Następnie Kolegium przeszło do zbadania terminowości wniesionego odwołania i stwierdziło, że odwołanie zostało złożone w terminie.

Kolegium wskazuje dalej, że podstawą prawną do wydania orzeczenia przez organ odwoławczy jest art. 138 k.p.a.

Stosownie zatem do postanowień art. 138 § 1 k.p.a. organ odwoławczy wydaje decyzję, w której:

- 1) utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję albo
- 2) uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję - umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części, albo
- 3) umarza postępowanie odwoławcze.

W świetle § 2 tego artykułu organ odwoławczy może uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji, gdy decyzja ta została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Przekazując sprawę, organ ten powinien wskazać, jakie okoliczności należy wziąć pod uwagę przy ponownym rozpatrzeniu sprawy.

Zgodnie z brzmieniem § 2a ww. przepisu, jeżeli organ pierwszej instancji dokonał w zaskarżonej decyzji błędnej wykładni przepisów prawa, które mogą znaleźć zastosowanie w sprawie, w decyzji, o której mowa w § 2, organ odwoławczy określa także wytyczne w zakresie wykładni tych przepisów.

Przepisu § 2 nie stosuje się w przypadkach, o których mowa w art. 136 § 2 lub 3. Organ odwoławczy po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy wydaje decyzję, o której mowa w § 1 albo 4. (§ 2b ww. przepisu).

Z kolei, stosownie do postanowień § 4 ww. artykułu jeżeli przepisy przewidują wydanie decyzji na blankiecie urzędowym, w tym za pomocą środków komunikacji elektronicznej, a istnieją podstawy do zmiany zaskarżonej decyzji, organ odwoławczy uchyla decyzję i zobowiązuje organ pierwszej instancji do wydania decyzji o określonej treści.

Z treści wyżej przywołanego art. 138 k.p.a. wynika, że przepis ten zawiera zamknięty katalog decyzji organu odwoławczego. Oznacza to, że organ odwoławczy nie jest uprawniony do wydania decyzji o sentencji innej niż wymienione w komentowanym przepisie.

Charakter rozstrzygnięć organu odwoławczego w sposób bezpośredni zdeterminowany jest zasadą dwuinstancyjności postępowania administracyjnego. Jej istota polega na dwukrotnym rozpatrzeniu i rozstrzygnięciu tej samej sprawy wyznaczonej treścią zaskarżonej decyzji. Wypływa stąd obowiązek traktowania postępowania odwoławczego jako powtórzenia rozstrzygnięcia tej samej sprawy. Decyzja organu drugiej instancji jest takim samym aktem stosowania prawa, jak decyzja organu pierwszej instancji, a działanie organu odwoławczego nie ma charakteru kontrolnego, ale jest działaniem merytorycznym, równoważnym działaniu organu pierwszej instancji (T. Woś, J. Zimmermann, Glosa do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1986r., III AZP 11/86, PiP 1989, z. 8, s. 147).

Realizując zasadę dwuinstancyjności postępowania, art. 138 k.p.a. ukształtował postępowanie przed organem odwoławczym – co do zasady – jako postępowanie merytoryczne. Merytoryczny bądź merytoryczno – reformacyjny charakter mają w związku z tym również decyzje tego organu (art. 138 § 1 pkt 1 i 2 zdanie pierwsze), ukierunkowane na rozstrzygnięcie o określonych prawach lub obowiązkach. U podstaw takiego kierunku rozstrzygnięć organu drugiej instancji legła niewątpliwie również zasada szybkości działania i prostoty środków prowadzących do załatwienia sprawy (art. 12 k.p.a.). Procesowym wyrazem merytorycznych kompetencji organu drugiej instancji jest treść jego rozstrzygnięcia w sprawie. Organ ten utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję bądź uchyla ją i sam rozstrzyga o istocie sprawy. Wynik postępowania organu odwoławczego nie sprowadza się zaś do oddalenia odwołania bądź uznania tego środka za uzasadniony. Z kolei rozstrzygnięcia kasacyjne traktowane są przez kodeks jako wyjątki od zasady merytorycznego charakteru postępowania odwoławczego (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 12 grudnia 1996r., sygn. akt: SA/Ka 1994/95, niepublikowane). Należy wyodrębnić dwa ich rodzaje: decyzję uchylającą zaskarżoną decyzję i umarzającą jednocześnie postępowanie organu pierwszej instancji (art. 138 § 1 pkt 2 in fine), oraz decyzję kasacyjną przekazującą sprawę do ponownego rozpatrzenia przez organ pierwszej instancji (art. 138 § 2 k.p.a.) Podstawowa różnica między nimi tkwi w tym, że ostatnia z nich może być wydana tylko wówczas, gdy organ odwoławczy stwierdzi istnienie podstaw do merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy wyznaczonej treścią zaskarżonej decyzji (B. Adamiak (w:) B. Adamiak, J. Borkowski, Kodeks Postępowania Administracyjnego, s. 599; wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 12 sierpnia 1997r., sygn. akt: SA/Rz 770/97, niepublikowany; wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 28 września 2001r., sygn. akt: V SA 239/01, niepublikowany) (Grzegorz Łaszczyca, Komentarz do art. 138 Kodeksu postępowania administracyjnego, Lex).

W przypadku bezprzedmiotowości postępowania odwoławczego organ odwoławczy uprawniony jest również do jego umorzenia w oparciu o art. 138 § 1 pkt 3 k.p.a.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach, w oparciu o przedstawione powyżej ustalenia faktyczne jak i obowiązujący stan prawny zauważa, że zaskarżona decyzja organu I instancji nie może się ostać w obrocie prawnym.

W związku z powyższym Kolegium postanowiło uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę organowi I instancji do ponownego rozpatrzenia, ponieważ zachodzą przesłanki wskazane w art. 138 § 2 k.p.a., w świetle którego organ odwoławczy może uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji, gdy decyzja ta została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Przekazując sprawę, organ ten powinien wskazać, jakie okoliczności należy wziąć pod uwagę przy ponownym rozpatrzeniu sprawy. Wyżej opisana decyzja kasacyjna może zostać wydana w przypadku łącznego wystąpienia dwóch przesłanek:

1. zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem przepisów postępowania,
2. konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie.

Ustawodawca nie przewidział innych okoliczności pozwalających na wydanie takiej decyzji kasacyjnej, przy czym zakres czynności jakie w ramach postępowania odwoławczego może przeprowadzić organ odwoławczy określa przepis art. 136 § 1 k.p.a.

Zgodnie bowiem z brzmieniem art. 136 § 1 k.p.a. organ odwoławczy może przeprowadzić na żądanie strony lub z urzędu dodatkowe postępowanie w celu uzupełnienia dowodów i materiałów w sprawie albo zlecić przeprowadzenie tego postępowania organowi, który wydał decyzję. Oznacza to, że organ odwoławczy nie może prowadzić postępowania dowodowego zastępującego postępowanie dowodowe, które winien był przeprowadzić organ pierwszej instancji. W sytuacji, gdy organ pierwszej instancji orzekł pomimo tego, że nie dysponował niezbędnymi dowodami i dowodów tych nie przeprowadził, to w istocie nie nastąpiło rozpoznanie sprawy w rozumieniu merytorycznym w pierwszej instancji. Takiej wadliwości postępowania organ odwoławczy nie może konwalidować, ponieważ naruszyłby zasadę dwuinstancyjności postępowania administracyjnego wyrażoną w art. 15 k.p.a., zgodnie z którym postępowanie administracyjne jest dwuinstancyjne. Przeprowadzenie przez organ odwoławczy postępowania dowodowego w szerszym zakresie niż dozwala art. 136 § 1 k.p.a. i zastąpienie w ten sposób organu pierwszej instancji w prowadzeniu postępowania wyjaśniającego pozbawiłoby stronę prawa do dwukrotnego merytorycznego rozpoznania sprawy administracyjnej. Kolegium stwierdziło, że w okolicznościach przedmiotowej sprawy konieczne jest przeprowadzenie postępowania dowodowego w znacznym zakresie, a okoliczności wymagające wyjaśnienia mają kluczowe znaczenie dla jej rozstrzygnięcia. Nie może to nastąpić w uzupełniającym postępowaniu dowodowym, o którym mowa w art. 136 § 1 k.p.a. W dalszej części uzasadnienia zostaną wskazane naruszenia, których dopuścił się organ pierwszej instancji oraz zakres sprawy konieczny do wyjaśnienia ze względu na jego istotny wpływ na rozstrzygnięcie.

Kolegium wskazuje również, że postępowanie administracyjne jest zorganizowanym procesem stosowania prawa, które obejmuje następujące etapy:

1. ustalenie stanu faktycznego sprawy w wyniku przeprowadzonego postępowania dowodowego,
2. wybór przepisu prawnego znajdującego zastosowanie w sprawie,
3. dokonanie interpretacji tego przepisu,
4. subsumcję faktów uznanych za udowodnione pod wybraną normę prawną,
5. ustalenie wiążących konsekwencji prawnych – wydanie rozstrzygnięcia.

Wszystkie opisane wyżej etapy procesu stosowania prawa winny być przeprowadzone z poszanowaniem obowiązujących i znajdujących zastosowanie w sprawie przepisów prawnych; zarówno przepisów prawa materialnego, jak i przepisów proceduralnych. Zgodnie z art. 7 k.p.a. w toku postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności, z urzędu lub na wniosek stron podejmują wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli. Natomiast stosownie do art. 77 § 1 k.p.a. organ administracji publicznej jest obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy. Zasada prawdy obiektywnej zawarta w art. 7 k.p.a. i rozwinięta w innych przepisach kodeksu postępowania administracyjnego, w tym w przepisie art. 77 § 1 k.p.a., ma fundamentalne znaczenie dla prawidłowego przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego, które pozwoli dokonać subsumcji faktów uznanych za udowodnione pod stosowną normę prawną, a następnie doprowadzi do ustalenia konsekwencji prawnych tych faktów. Obowiązek wyczerpującego i rzetelnego zebrania materiału dowodowego związany jest z sytuacją procesową organu administracji publicznej, który jest „gospodarzem” postępowania i posiada duże uprawnienia w zakresie ukształtowania tego postępowania. W szczególności organ może w każdym stadium postępowania zmienić, uzupełnić lub uchylić swoje postanowienie dotyczące przeprowadzenia dowodu. Natomiast obowiązek wyczerpującego rozpatrzenia materiału dowodowego polega na dokładnym zapoznaniu się z tym materiałem, ustosunkowaniu się do każdego ze zgromadzonych w sprawie dowodów z uwzględnieniem wzajemnych powiązań między nimi, aby uzyskać jednoznaczność ustaleń faktycznych i prawnych. Negatywne konsekwencje zaniedbania należących do organu czynności dowodowych nie mogą obciążać strony. Wykonanie obowiązku wyczerpującego zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego winno odbywać się z uwzględnieniem norm wynikających z przepisów prawnych o charakterze proceduralnym.

Wyjaśnienia wymaga na wstępie, że decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach ma charakter związany. Oznacza to, że w przypadku spełnienia przez wnioskodawcę łącznie wszystkich wymaganych prawem przesłanek właściwy organ jest zobligowany do wydania decyzji o

środowiskowych uwarunkowaniach dla określonego przedsięwzięcia. Z kolei podstawą do odmowy wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wystąpienie chociażby jednej z następujących przesłanek: 1) niezgodność planowanej inwestycji z zapisami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego; 2) odmowa uzgodnienia przez organ współdziałający; 3) sprzeczność z innymi przepisami prawa; 4) brak zgody wnioskodawcy na zaproponowany przez właściwy organ wariant realizacji przedsięwzięcia inny niż proponowany przez wnioskodawcę. W każdym innym przypadku organ jest zobowiązany do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach na realizację przedsięwzięcia. Przeprowadzenie postępowania w sprawie winno odbywać się z uwzględnieniem norm wynikających z przepisów prawnych o charakterze proceduralnym przy prawidłowym ustaleniu podmiotów, którym w myśl obowiązujących przepisów prawa służyć będzie status strony w tym postępowaniu.

Wydając decyzję odmowną w sprawie organ I instancji wywiódł, cyt.: „(...) Jak wynika z dołączonego do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach Raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, w świetle obowiązującego rozporządzenia, planowane przedsięwzięcie związane z przetwarzaniem odpadów zaliczać się będzie do przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko, a proces zbierania odpadów niebezpiecznych oraz innych niż niebezpieczne zaliczać się będzie do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko. Po przeanalizowaniu zarówno charakterystyki planowanej inwestycji przedstawionej w ww. Raporcie jak i obowiązującego na tym terenie mpzp tut. Organ ustalił, że:

- w przeznaczeniu podstawowym określonym w ww. planie dla terenu o symbolu PP (obejmującego działki nr 1220/10, 1322/10 i większą część działki nr 1221/10) podano jedynie, iż ww. teren przeznaczony jest pod zakłady produkcyjne, rzemieślnicze, bazy składy i magazyny nie precyzując, jakiego rodzaju zakłady mogą być realizowane oraz jakie materiały mogą być gromadzone w składach i magazynach,

- przedmiotowy plan nie podaje definicji zarówno obszaru przemysłowego jak i zakładu produkcyjnego, rzemieślniczego – nie wiadomo zatem, co dokładnie należy rozumieć pod tymi pojęciami,

- przedmiotowy plan nie zawiera ustaleń odnoszących się do gospodarki odpadami (w tym do kwestii zbierania i przetwarzania tak odpadów niebezpiecznych jak i innych), a także nie zawiera zapisów dot. możliwości realizacji przedsięwzięć mogących zawsze lub potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, nie odnosi się również do możliwości lokalizacji „funkcji uciążliwych dla otoczenia”. W związku z powyższym, biorąc pod uwagę, iż określonej dla terenu PP funkcji przemysłowej i produkcyjnej nie można utożsamiać z działalnością związaną ze zbieraniem i przetwarzaniem odpadów, nie mieści się ona także pod ogólnie przyjętym pojęciem baz, składów i magazynów, a w planie wyznaczono teren o symbolu SOP-I-teren składowania odpadów przemysłowych i on- jako jedyny na terenie objętym przedmiotowym dokumentem planistycznym-wyznacza miejsce składowania odpadów z uwagi na brak dosłownego, literalnego zapisu odnoszącego się do działalności polegającej na zbieraniu i przetwarzaniu odpadów, w opinii tut. Organu inwestycja pn. „Budowa i eksploatacja instalacji przetwarzania oraz zbierania odpadów niebezpiecznych i innych niż niebezpieczne na terenie Zakładu Redtom Sp. z o.o. w Siemianowicach Śląskich przy ul. Chemicznej, działki nr 1221/10, 1220/10, 1322/60”, jest niezgodna z zapisami obowiązującego na tym terenie mpzp. (...)” Przy czym, Kolegium stwierdza, że argumentacja organu I instancji na ww. okoliczność nie znajduje potwierdzenia w materiale dowodowym sprawy i już z tej przyczyny decyzja organu I instancji wymaga uchylenia w całości a sprawę należy przekazać do ponownego rozpatrzenia przez organ I instancji w myśl art. 138 § 2 k.p.a.

Kolegium wskazuje, że postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji przedsięwzięcia jest postępowaniem toczącym się na wniosek inwestora i organy są co do zasady tym wnioskiem związane. Dokonując oceny wniosku z punktu widzenia zgodności planowanego przedsięwzięcia z obowiązującym na danym terenie miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego, organy opierają się przede wszystkim na złożonym przez inwestora raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko. To ten dokument stanowi kluczowy dowód w sprawie i to ten dokument musi zostać oceniony w kontekście konkretnych przepisów i ustaleń miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Kolegium wskazuje za wyrokiem Wojewódzkiego Sadu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 9 maja 2018r. (sygn. akt IV SA/Po 59/2018,LEX nr 2493246), cyt.: „Jak wynika z treści art. 80 ust. 2 ustawy z 2008 r. o

udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko zgodność z postanowieniami obowiązującego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego jest podstawowym kryterium oceny zamierzeń inwestycyjnych podmiotu ubiegającego się o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Stwierdzenie sprzeczności lokalizacji przedsięwzięcia z postanowieniami miejscowego planu zwalnia organ prowadzący postępowanie z konieczności przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego w szerszym zakresie, w tym postępowania uzgodnieniowego z innymi organami, czy też nakazującego przedstawienie przez inwestora raportu. Z powyższego wynika, że sprzeczność z postanowieniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego musi być jednoznaczna i nie może budzić najmniejszych wątpliwości.” Z kolei w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 22 lutego 2011r., sygn. akt II OSK 353/10, opublikowanym w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych), sąd ten podkreślił, cyt.: „(...) Plan miejscowy upoważnia jedynie do takiego rozstrzygnięcia, jakie wyraźnie wynika z jego treści tekstowej i graficznej. Wszelka rozszerzająca wykładnia planu na niekorzyść właścicieli nieruchomości byłaby sprzeczna z konstytucyjną zasadą ochrony prawa własności i stanowiłaby naruszenie ustaleń tego planu. (...)”. Podkreślić należy w tym miejscu, że przepisy ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko jako zasadę przewidują wydanie decyzji określającej środowiskowe uwarunkowania na realizację przedsięwzięcia. Odmowa wydania decyzji została potraktowana jako wyjątek, a przyczyny odmowy zostały enumeratywnie określone w przepisach prawnych. Jednym z powodów odmowy wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest niezgodność lokalizacji planowanego przedsięwzięcia z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego, jeżeli został on uchwalony.

Zgodnie z zasadami wykładni przepisów prawnych, przepis o charakterze wyjątku podlega interpretacji ścieśniającej. W rozpatrywanej kwestii oznacza to, że właściwy organ odmawia wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jedynie w sytuacji, gdy wykaże jednoznacznie niezgodność planowanego przedsięwzięcia z zapisami obowiązującego planu. Tymczasem w rozpatrywanej sprawie organ I instancji nie wykazał, w oparciu o zgromadzony w tym względzie materiał dowodowy, aby taka niezgodność z planem wystąpiła z niżej opisanych względów.

Z treści raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko wynika, że przedsięwzięcie zaplanowane przez inwestora zalicza się do kategorii przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko jak i do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, określonych w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 10 września 2019r., w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko tj.

- instalacje do przetwarzania w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 21 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2019 r. poz. 701, 730, 1403 i 1579) odpadów niebezpiecznych, w tym składowiska odpadów niebezpiecznych oraz miejsca retencji powierzchniowej odpadów niebezpiecznych;

- instalacje do przetwarzania w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 21 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach inne niż wymienione w pkt 41 i 46, w tym składowiska odpadów inne niż wymienione w pkt 41, mogące przyjmować odpady w ilości nie mniejszej niż 10 t na dobę lub o całkowitej pojemności nie mniejszej niż 25 000 t, z wyłączeniem instalacji do wytwarzania biogazu rolniczego w rozumieniu art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (Dz. U. z 2018 r. poz. 2389, z późn. zm.);

- punkty do zbierania, w tym przeładunku:

a) złomu, z wyłączeniem punktów selektywnego zbierania odpadów komunalnych,

b) odpadów wymagających uzyskania zezwolenia na zbieranie odpadów z wyłączeniem odpadów obojętnych oraz punktów selektywnego zbierania odpadów komunalnych;

punkty do zbierania, w tym przeładunku odpadów wymagających uzyskania zezwolenia na zbieranie odpadów z wyłączeniem odpadów obojętnych oraz punktów selektywnego zbierania odpadów komunalnych (§ 3 ust. 1 pkt. 83b ww. rozporządzenia).

Łączna ilość odpadów przyjmowanych i poddawanych odzyskowi w instalacji nie przekroczy 1000 Mg/rok. Z treści ww. raportu wynika także, że przedsięwzięcie będzie realizowane w Siemianowicach Śląskich przy ul. Chemicznej 5, na terenie nieruchomości oznaczonych geodezyjnie nr: 1221/10, 1220/10 i 1322/60, które to nieruchomości w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego miasta Siemianowice Śląskie oznaczone są symbolem:

- **PP- jako obszary przemysłowe**, z podstawowym przeznaczeniem gruntów pod zakłady produkcyjne, rzemieślnicze, bazy składy i magazyny;

- **KZ1/2 - jako droga zbiorcza**.

W § 1 pkt. 1 uchwały Nr 254/2003 Rady Miasta Siemianowice Śląskie z dnia 23 grudnia 2003r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dzielnicy przemysłowej Srokowiec w Siemianowicach Śląskich (opublikowanej w Dzienniku Urzędowym Województwa Śląskiego w 2004 r., Nr 33, dalej jako: plan miejscowy), zawarto zapis, że tereny produkcyjno-usługowe, przemysłowe, składowe oraz urządzeń infrastruktury technicznej oznaczone zostały na rysunku planu symbolami: PP, PT i PU. Z kolei w myśl § 1 pkt. 4 ww. uchwały, tereny urządzeń i tras komunikacyjnych oznaczone zostały na rysunku planu symbolami: KK, KS, KSG, KG 2/2, KZ 1/2, i KX. W myśl 4 pkt. 4, 5 i 6 ww. uchwały, ilekroć w przepisach niniejszej uchwały jest mowa o:

- przeznaczeniu podstawowym- należy przez to rozumieć rodzaje przeznaczenia, które powinno przeważać na danym obszarze wyznaczonym liniami rozgraniczającymi;

- przeznaczeniu dopuszczalnym- należy przez to rozumieć rodzaje przeznaczenia inne niż podstawowe, które uzupełniają lub wzbogacają przeznaczenie podstawowe,

- obszary - należy przez to rozumieć obszar o określonym przeznaczeniu podstawowym, wyznaczony na rysunku planu liniami rozgraniczającymi.

W § 5 ust. 1 uchwały wskazano, że wyznacza się "Obszar przemysłowy" na terenach oznaczonych na rysunku planu symbolem PP z podstawowym przeznaczeniem gruntów pod zakłady produkcyjne, rzemieślnicze, bazy składy i magazyny. W § 5 ust. 2 pkt. 1 ww. uchwały wskazano szczegóły dotyczące zasad gospodarowania, a w pkt. 2 ww. paragrafu zasady i warunki podziału terenów na działki budowlane. § 5 ust. 3 ww. uchwały stanowi, że ustala się następujące przeznaczenie dopuszczalne uzupełniające tj. 1) lokalizacja sieci i urządzeń infrastruktury technicznej, 2) lokalizacja tras i urządzeń komunikacyjnych (drogi dojazdowe, miejsca postojowe, parking, place manewrowe itp.), 3) zieleń towarzysząca urządzeniu (zadrzewienia i zakrzewienia). W myśl z kolei ust. 4 ww. paragrafu, funkcje uzupełniające (dopuszczalne) nie mogą zajmować więcej niż 30% zabudowanej powierzchni na obszarze oznaczonym symbolem PP.

Organ I instancji w uzasadnieniu decyzji wywiódł, że zapisy planu miejscowego nie precyzują jakiego rodzaju zakłady: produkcyjne, rzemieślnicze, bazy składy i magazyny mogą być realizowane na terenie oznaczonym symbolem PP, a także jakie materiały mogą być gromadzone w składach i magazynach na tym terenie. W miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego nie zawarto także definicji zarówno obszaru przemysłowego jak i zakładu produkcyjnego, rzemieślniczego – nie wiadomo zatem, co dokładnie należy rozumieć pod tymi pojęciami. Nadto, organ I instancji stwierdził, że plan miejscowy nie zawiera ustaleń odnoszących się do gospodarki odpadami (w tym do kwestii zbierania i przetwarzania tak odpadów niebezpiecznych jak i innych), a także nie zawiera zapisów dotyczących możliwości realizacji przedsięwzięć mogących zawsze lub potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, nie odnosi się również do możliwości lokalizacji „funkcji uciążliwych dla otoczenia. Przy czym stwierdzając na ww. okoliczność brak jednoznacznych ustaleń - organ ten odmówił wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach powołując się właśnie na zapisy planu miejscowego. Działanie organu I instancji na ww. okoliczność jest wadliwe.

W ocenie Kolegium z treści ww. zapisów uchwały nie wynika aby dla terenu objętego przedsięwzięciem obowiązywał zakaz w zakresie zbierania i przetwarzania odpadów w sposób i na zasadach określonych we wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Okoliczność w tym względzie nie została bowiem wykazana przez organ I instancji. Z akt sprawy jak i z uzasadnienia wydanej decyzji nie wynika, aby organ I instancji w sposób prawidłowy dokonał analizy zapisów miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Z tego względu, za przedwczesne w ocenie Kolegium uznać należy stanowisko organu I instancji odnośnie niezgodności zamierzenia strony z zapisami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Zgromadzony dotychczas przez organ I instancji materiał dowodowy nie wykazał bowiem słuszności stanowiska przyjętego przez organ I instancji w tym względzie. W szczególności z akt sprawy nie wynika, jaki rodzaj przeznaczenia, przeważa na obszarze objętym wnioskiem o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, a także jakiego rodzaju przeznaczenia uzupełniają lub wzbogacają przeznaczenie podstawowe na ww. terenie. W aktach sprawy brak jakichkolwiek informacji w tym względzie. Koniecznym z tego względu jest ponowne przeanalizowanie przez organ prowadzący sprawę w oparciu o materiał dowodowy, czy planowane przedsięwzięcie, przy

szczegółowo wskazanych zasadach jego realizacji i funkcjonowania będzie pozostawało w sprzeczności z ustaleniami planu zagospodarowania przestrzennego. Analiza realizacji, funkcjonowania i oddziaływania przedsięwzięcia powinna nastąpić w toku postępowania, omówienie zaś jej wyników i płynących z tego wniosków winno znaleźć odzwierciedlenie w prawidłowo sporządzonym uzasadnieniu przekonywującym o słuszności podjętego rozstrzygnięcia. Jeżeli zatem postępowanie nie wykaże niezgodności projektowanego przedsięwzięcia z zapisami planu, a wnioskodawca spełni wszystkie wymagane prawem przesłanki, to zdaniem Kolegium decyzję określającą środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia należy wydać.

W tym miejscu, wyjaśniając zagadnienie wykładni przepisów miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Kolegium wskazuje, że miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jako akt prawa miejscowego należy do źródeł prawa powszechnie obowiązującego (art 87 ust. 2 Konstytucji RP). Jest to akt normatywny, który jest skierowany do nieokreślonej liczby adresatów i reguluje powtarzalne wzorce zachowań, jednakże jego zakres obowiązywania ogranicza się do obszaru działania organu władzy publicznej, który ustanowił ten akt. Kolegium podkreśla, że w orzecznictwie sądowym zwraca się uwagę, iż wykładnia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jako powszechnego źródła prawa, odbywa się według tych samych zasad, jakie mają zastosowanie wobec innych aktów prawnych, a podmiotami uprawnionymi do jej dokonania są organy administracji i sądy administracyjne. Poza wypadkami, gdy rozumienie przepisów nie budzi wątpliwości, do interpretacji postanowień planu stosuje się więc metody właściwe dla wykładni aktów normatywnych (tak m.in.: Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu w z 12 października 2011 roku, sygn. akt: IV SA/Po 259/11 oraz Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 15 lipca 2016 roku, sygn. akt: II OSK 2775/14). W przypadku zatem, gdy interpretacja postanowień planu jest konieczna, powinna być dokonana z uwzględnieniem wykładni językowej (poprzez odkodowanie norm prawnych na podstawie znaczenia wyrazów i wyrażeń zawartych w treści aktu prawnego, przy uwzględnieniu zasad gramatyki i składni językowej oraz zasad logiki), celowościowej i systemowej, mającej na względzie cel uregulowania i analizującej znaczenie zapisu planu zagospodarowania przestrzennego z uwzględnieniem pozostałych postanowień tego aktu prawnego (tak: Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku w wyroku z 10 listopada 2010 roku, sygn. akt: II 9 SA/Gd 408/10). Przyjmuje się, że w pierwszej kolejności przy interpretacji zapisów planów miejscowych zastosowanie znajdzie wykładnia językowa. A gdy uzyskane na jej podstawie rezultaty będą niewystarczające do kwalifikacji faktów oraz ustalenia normatywnych konsekwencji tej kwalifikacji, dopuszczalnym jest stosowanie innych reguł wykładni prawa. Okolicznością uzasadniającą odejście od sensu językowego przepisu jest przede wszystkim taki przypadek, gdy wykładnia językowa prowadzi do rozstrzygnięć, które w świetle powszechnie obowiązujących wartości mogą być uznane za rażąco niesłuszne lub niesprawiedliwe lub gdy sens językowy jest ewidentnie sprzeczny z fundamentalnymi wartościami konstytucyjnymi (tak: Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie w wyroku z 28 czerwca 2011 roku, sygn. akt: II SA/Lu 314/11). Dla wzmocnienia tego wyводу podkreślić należy, że przy wykładni postanowień miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, należy mieć na względzie maksymalną ochronę uprawnień właścicielskich (tak: Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu w wyroku z 8 lutego 2013 roku, sygn. akt: II SA/Po 1006/12). Plan miejscowy upoważnia zaś jedynie do takiego rozstrzygnięcia, jakie wyraźnie wynika z jego treści tekstowej i graficznej. Wszelka rozszerzająca wykładnia planu na niekorzyść właścicieli nieruchomości byłaby sprzeczna z konstytucyjną zasadą ochrony prawa własności i stanowiłaby naruszenie ustaleń tego planu (tak: Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 22 lutego 2011, sygn. akt: II OSK 353/10). Ponadto, jak wskazał Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 2 lutego 2006 roku, w sprawie o sygn. akt: II OSK 490/05 [cyt.:] „Zgodnie z zasadą „złotego środka”, odzwierciedlającą najlepiej istotę konstytucyjnej ochrony prawa własności, postanowienia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, nie powinny być interpretowane w sposób nadmiernie ograniczający prawa właściciela, ani w sposób nadmiernie rozszerzający istniejące ograniczenia praw właścicielskich, tak aby nie naruszało to istoty prawa własności”. W świetle zatem zaprezentowanego stanowiska to na organie I instancji spoczywa obowiązek wykładni przepisów mpzp. Jeżeli zatem przeprowadzone przez organ I instancji postępowanie nie wykaże, w przedmiotowej sprawie, niezgodności projektowanego przedsięwzięcia z zapisami planu, a inwestor - wnioskodawca spełni wszystkie wymagane prawem przesłanki, to zdaniem Kolegium decyzję określającą środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia należy wydać.

Wskazać przy tym należy, na co uwagę zwróciła także Odwołująca spółka, iż w oparciu o zapisy ww. uchwały Nr 254/2003 Rady Miasta Siemianowice Śląskie z dnia 23 grudnia 2003r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dzielnicy przemysłowej Srokowiec w Siemianowicach Śląskich, strona na podstawie decyzji Prezydenta Miasta Siemianowice Śląskie z dnia 26 sierpnia 2015 r., znak sprawy: RK.6233.35.2015. wraz z jej z późniejszymi zmianami - uzyskała zezwolenie na zbieranie odpadów. Przy czym z oświadczenia Odwołującej się spółki wynika, że profil wykonywanej działalności od tego czasu nie uległ zmianie w stosunku do stanu opisanego w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, dołączonego do wniosku w rozpatrywanej sprawie. Organ I instancji winien zatem przeanalizować ww. okoliczności na gruncie rozpatrywanej sprawy, co winno znaleźć potwierdzenie w uzasadnieniu wydanej decyzji w sprawie.

Wadliwość w powyższym względzie skutkuje uznaniem, że organ I instancji niewątpliwie naruszył zasady postępowania administracyjnego, a w szczególności wcześniej już przytoczone art. 7 i art. 77 § 1 k.p.a. Wskazać przy tym należy, że organ administracji publicznej jest obowiązany do zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego. Kolegium przypomina, że obowiązek rozpatrzenia całego materiału dowodowego jest związany ściśle z przyjętą w kodeksie postępowania administracyjnego zasadą swobodnej oceny dowodów (art. 80 k.p.a.). By swobodna ocena dowodów nie przerodziła się w samowolę musi być dokonana zgodnie z normami prawa procesowego oraz z zachowaniem reguł tej oceny, i opierać się winna na materiale dowodowym zebrany przez organ. Kolegium podnosi również, że organ administracji publicznej jest obowiązany rozpatrzyć cały materiał dowodowy. Oznacza to, że organ ten jest obowiązany rozpatrzyć wszystkie dowody zgromadzone lub odzwierciedlone w aktach sprawy oraz że organ powinien rozpatrzyć te dowody w ich wzajemnej łączności. Rozpatrując materiał dowodowy organ administracji publicznej nie może pominąć jakiegokolwiek przeprowadzonego dowodu. Dokonując oceny dowodów winien w sposób niebudzący wątpliwości wskazać przesłanki, którymi kierował się podejmując rozstrzygnięcie. Ponownie prowadząc zatem postępowanie w sprawie organ I instancji winien samodzielnie ocenić, w oparciu o zebrany materiał dowodowy, czy zaplanowane przez inwestora przedsięwzięcie jest zgodne z zapisami planu miejscowego, co winno znaleźć odzwierciedlenie w aktach sprawy jak i w uzasadnieniu wydanej decyzji w sprawie.

Kolegium wskazuje dalej, że organ I instancji wydając zaskarżoną decyzję naruszył brzmienie art. 84 ust. 2 ustawy, poprzez jego niezastosowanie w sprawie. Zgodnie z treścią tego przepisu, charakterystyka przedsięwzięcia stanowi załącznik do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Tymczasem zaskarżona decyzja nie zawiera tego elementu. Nie ma znaczenia przy tym, że w rozpatrywanym przypadku organ I instancji odmówił wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Tego rodzaju rozstrzygnięcie nie zwalania organu prowadzącego sprawę od pominięcia powyższego obowiązku. Zgodnie z poglądami doktryny prawa i stanowiskiem orzecznictwa sądowego, które Kolegium w pełni podziela, stwierdzić należy, że charakterystyka przedsięwzięcia powinna zawierać podstawowe dane o przedsięwzięciu. Tymczasem organ I instancji wydając decyzję w sprawie nie sporządził charakterystyki przedsięwzięcia, czym naruszył brzmienie ww. przepisu art. 84 ust. 2 ustawy.

W nawiązaniu do powyższego zarzutu stwierdzić należy, że uzasadnienie zaskarżonej decyzji nie odpowiada wymogom zarówno art. 107 § 2 k.p.a. jak i art. 107 § 3 k.p.a. Zgodnie z brzmieniem art. 107 § 2 k.p.a., przepisy szczególne mogą określać także inne składniki, które powinna zawierać decyzja. Skoro zatem przepisy ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, tj. m.in. art. 84 ust. 2 tej ustawy wymagają załączenia do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach – charakterystyki przedsięwzięcia, to taki załącznik do decyzji winien zostać przez organ wydający decyzję uwzględniony.

Zgodnie natomiast z brzmieniem art. 107 § 3 k.p.a., uzasadnienie faktyczne decyzji powinno w szczególności zawierać wskazanie faktów, które organ uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, oraz przyczyn, z powodu których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, zaś uzasadnienie prawne - wyjaśnienie podstawy prawnej decyzji, z przytoczeniem przepisów prawa. Uzasadnienie stanowi integralną część decyzji i jego zadaniem jest wyjaśnienie rozstrzygnięcia, stanowiącego dyspozytywną część decyzji. W decyzji treść uzasadnienia prawnego i faktycznego winny się wzajemnie przeplatać i uzupełniać. Obowiązek jego sporządzenia wiąże się także z wyrażoną w art. 11 k.p.a. zasadą przekonywania, która zobowiązuje organy

administracji publicznej do dołożenie szczególnej staranności w uzasadnieniu swoich rozstrzygnięć. Zadaniem uzasadnienia faktycznego jest wskazanie faktów i dowodów, które legły u podstaw wydania decyzji. Uzasadnienie faktyczne winno zawierać ustosunkowanie się do tych faktów i dowodów, które przemawiają za podjętym rozstrzygnięciem. Uzasadnienie to winno również zawierać ustosunkowanie się organu do tej części faktów i dowodów, którym organ administracji nie przyznał mocy dowodowej przy podejmowaniu decyzji, a zatem będzie to ta część dowodów, która została przez organ administracji oceniona negatywnie. Tymczasem zaskarżona decyzja wobec stwierdzonych nieprawidłowości nie zawiera ww. elementów. W wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 25 stycznia 2011 r. (sygn. akt II GSK 96/10, Lex nr LEX nr 952870), który Kolegium w pełni podziela, sąd ten wyjaśnił, cyt.: „W szczególności decyzje odmowne (negatywne) lub częściowo odmowne dla wnioskodawcy powinny być przekonująco i jasno uzasadnione, zarówno co do faktów, jak i co do prawa, tak, aby nie było wątpliwości, że wszystkie okoliczności istotne dla sprawy zostały głęboko rozważone i ocenione, a ostateczne rozstrzygnięcie jest ich logiczną konsekwencją. Z decyzji musi zatem wynikać między innymi, iż organ nie pozostawił poza swoimi rozważaniami argumentów podnoszonych przez stronę, nie pominął istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy materiałów dowodowych lub nie dokonał oceny tych materiałów wbrew zasadom logiki lub doświadczenia życiowego”.

W tym miejscu, Kolegium wskazuje, że wniesienie odwołania przenosi na organ drugiej instancji kompetencję do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy indywidualnej. Zasadą jest, iż organ odwoławczy wydaje rozstrzygnięcie co do istoty sprawy, co następuje stosownie do treści art. 138 § 1 pkt. 1 k.p.a. poprzez wydanie rozstrzygnięcia merytorycznego, polegającego na utrzymaniu w mocy zaskarżonej decyzji, uchyleniu zaskarżonej decyzji w całości lub części i w tym zakresie wydaniu orzeczenia co do istoty sprawy bądź uchyleniu tej decyzji i umorzeniu postępowania pierwszej instancji (art. 138 § 1 pkt. 2 k.p.a.), bądź też umorzeniu postępowania odwoławczego (art. 138 § 1 pkt. 3 k.p.a.) Odstępstwo od tej zasady stanowi art. 138 § 2 k.p.a., zgodnie z którym, cyt.: „Organ odwoławczy może uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji, gdy decyzja ta została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Przekazując sprawę, organ ten powinien wskazać, jakie okoliczności należy wziąć pod uwagę przy ponownym rozpatrzeniu sprawy”. W rozpatrywanym przypadku z uwagi na stwierdzone przez organ odwoławczy uchybienia o charakterze zasadniczym, postępowanie winno zostać przeprowadzone w I instancji ponownie w całości. Koniecznym zatem jest uchylenie zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia organowi I instancji. Jednocześnie w rozpoznawanej sprawie, organ odwoławczy nie mógł uzupełnić materiału dowodowego w myśl przepisu art. 136 § 1 k.p.a., który stanowi, że organ odwoławczy może przeprowadzić na żądanie strony lub z urzędu dodatkowe postępowanie w celu uzupełnienia dowodów i materiałów w sprawie albo zlecić przeprowadzenie tego postępowania organowi, który wydał decyzję. Uzupełnienie materiału dowodowego oznaczałoby w istocie przeprowadzenie od nowa postępowania wyjaśniającego. Rozwiązanie tego rodzaju naruszałoby prawo strony do dwukrotnego rozpatrzenia i rozstrzygnięcia sprawy, ponieważ odbierałoby stronie możliwość weryfikacji rozstrzygnięcia organu niższego stopnia przez organ wyższego stopnia. Zgodnie z treścią przepisu art. 15 k.p.a., cyt.: „Postępowanie administracyjne jest dwuinstancyjne”, a zatem organ odwoławczy i postępowanie, które przed nim się toczy nie może zastępować postępowania przed organem pierwszej instancji, aczkolwiek organ odwoławczy jeszcze raz rozpatruje sprawę w jej całokształcie. Postępowanie odwoławcze jest postępowaniem weryfikującym rozstrzygnięcie organu pierwszej instancji i ewentualnie w niezbędnym zakresie uzupełniającym materiał dowodowy zgromadzony przed organem niższej instancji. Nie może ono zatem wchodzić w rolę postępowania administracyjnego, ponieważ naruszałoby prawo strony do rzetelnej kontroli rozstrzygnięć organów niższego rzędu. Potwierdzeniem powyższego jest stanowisko sądów administracyjnych, m.in. w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 18 stycznia 2012 r. (sygn. akt II SA/Gl 610/11), sąd ten stwierdził, cyt.: „Organ odwoławczy może przeprowadzić jedynie uzupełniające postępowanie dowodowe. Przeprowadzenie przez organ odwoławczy całego postępowania wyjaśniającego lub też postępowania wyjaśniającego w znacznej jego części pozbawiłoby strony służącego im prawa odwołania”.

Odnosząc się z kolei do treści odwołania, Kolegium wskazuje, że w przewarżającej mierze zostały one podzielone co wynika z treści uzasadnienia decyzji Kolegium, odnośnie pozostałych

zarzutów wskazać należy, że nie jest możliwym odniesienie się do Ich treści na etapie postępowania odwoławczego gdyż zarzuty te dotyczą kwestii co do których powinien wypowiedzieć się w pierwszej kolejności organ I instancji w toku ponownego rozpatrywania sprawy. Z tych względów Kolegium nie było także uprawnione do przeprowadzenia uzupełniającego postępowania dowodowego w myśl art. 136 § 1 k.p.a.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach wskazuje także, że w odwołaniu Odwołująca się spółka wniosła o uchylenie w całości postanowienia Prezydenta Miasta Bytomia z dnia 7 marca 2023r. w przedmiocie dopuszczenia Stowarzyszenia „Wolni Mieszkańcy Siemianowic” do udziału w tym postępowaniu na prawach strony, zarzucając organowi I instancji w tym względzie naruszenie przepisu art. art. 31 § 1 lit.b. k.p.a. oraz art. 31 § 2 k.p.a. polegające na dopuszczeniu do udziału w postępowaniu na prawach strony Stowarzyszenia „Wolni Mieszkańcy Siemianowic”, mimo zdaniem Odwołującej się spółki braku podstaw, w szczególności braku wykazania, że za dopuszczeniem takiej organizacji do udziału w postępowaniu przemawia interes społeczny, a także jakie cele statutowe za tym przemawiają. Kolegium dokonując analizy ww. postanowienia, mając na względzie obowiązujące przepisy prawa oraz materiał dowodowy sprawy orzeka o uchyleniu w całości na podstawie art. 138 § 1 pkt. 2 k.p.a. w związku z art. 144 k.p.a. postanowienia Prezydenta Miasta Bytomia z dnia 7 marca 2023r. w przedmiocie dopuszczenia Stowarzyszenia „Wolni Mieszkańcy Siemianowic” do udziału w tym postępowaniu na prawach strony, jednakże z innych przyczyn niż te na które wskazuje Odwołująca się spółka w treści odwołania.

Kolegium stwierdza, że wnioskiem z dnia 1 lutego 2023r., wniesionym do Prezydenta Miasta Siemianowice Śląskie, Stowarzyszenie „Wolni Mieszkańcy Siemianowic” wystąpiło o dopuszczenie jej do udziału w prowadzonym ówczesnie przez Prezydenta Miasta Siemianowice Śląskie postępowaniu w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia pn. „Budowa i eksploatacja instalacji przetwarzania oraz zbierania odpadów niebezpiecznych i innych niż niebezpieczne na terenie Zakładu Redtom Sp. z o.o. w Siemianowicach Śląskich przy ul. Chemicznej, działki nr 1221/10, 1220/10, 1322/60. Po rozpatrzeniu przedmiotowego wniosku, organ I instancji tj. Prezydent Miasta Siemianowice Śląskie, postanowieniem z dnia 9 lutego 2022r., znak sprawy: RS.6220.38.2021r. – na podstawie art. 31 § 2 w związku z art. 31 § 1 ust. 2 k.p.a. dopuścił ww. podmiot do udziału w tym postępowaniu. W uzasadnieniu wydanego postanowienia przeanalizowano zasadność zajętego stanowiska w tym względzie. Zatem z dniem 9 lutego 2022r., ww. organizacja społeczna została dopuszczona do udziału w postępowaniu jako podmiot na prawach strony. Dalej z akt sprawy wynika, że Prezydent Miasta Siemianowice Śląskie na podstawie postanowienia Kolegium z dnia 24 listopada 2022r., Nr SKO.OSW.41.9/619/2022/18353/BL został wyłączony od prowadzenia sprawy z wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla opisanego powyżej przedsięwzięcia i wyznaczono nowy organ do załatwienia tej sprawy tj. Prezydenta Miasta Bytomia. Z akt sprawy wynika, że wnioskiem z dnia 27 lutego 2023r. skierowanym do organu wyznaczonego w sprawie tj. do Prezydenta Miasta Bytomia, Stowarzyszenie „Wolni Mieszkańcy Siemianowic” wystąpiło z kolejnym już wnioskiem o dopuszczenie Jej do udziału w prowadzonym postępowaniu w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla tego przedsięwzięcia. W odpowiedzi na ten wniosek, Prezydent Miasta Bytomia postanowieniem z dnia 7 marca 2023r., znak sprawy: ASE.6220.23.2022 dopuścił do udziału w tym postępowaniu – jako podmiotu na prawach strony Stowarzyszenie „Wolni Mieszkańcy Siemianowic” – na podstawie art. 31 § 1 pkt. 2 w związku z art. 31 § 2 i § 3 k.p.a. W świetle powyższego, Kolegium stwierdza, że organ I instancji dopuścił stowarzyszenie jako podmiot na prawach strony w toczącym się postępowaniu, w sytuacji gdy podmiotowi temu przysługiwało już uprawnienie w tym względzie. Postanowieniem z dnia 9 lutego 2022r., znak sprawy: RS.6220.38.2021r. Prezydent Miasta Siemianowice Śląskie, (jako organ I instancji na ww. dzień) na podstawie art. 31 § 2 w związku z art. 31 § 1 ust. 2 k.p.a. dopuścił już ww. stowarzyszenie jako podmiot na prawach strony do udziału w przedmiotowym postępowaniu. Zatem żądanie stowarzyszenia o dopuszczenie go do udziału w postępowaniu jako podmiotu na prawach strony zostało już poprzednio rozstrzygnięte przez organ I instancji - postanowieniem z dnia 9 lutego 2022r. Brak było z tego względu podstaw do wydawania kolejnego orzeczenia w tym względzie. Tymczasem organ I instancji pomimo posiadania w aktach sprawy ww. postanowienia Prezydenta Miasta Siemianowice Śląskie z dnia 9 lutego 2022r., ponownie rozpatrzył wniosek stowarzyszenia i wydał postanowienie w tym względzie. Koniecznym z tego względu jest uchylenie w całości postanowienia

Prezydenta Miasta Bytomia z dnia 7 marca 2023r. w przedmiocie dopuszczenia Stowarzyszenia „Wolni Mieszkańcy Siemianowic” do udziału w tym postępowaniu na prawach strony, bowiem pozostawienie w obrocie prawnym tego postanowienia w sytuacji, gdy wniosek o dopuszczenie organizacji społecznej do udziału w tym postępowaniu został już rozstrzygnięty innym postanowieniem spowodowałoby naruszenie obowiązującej w postępowaniu administracyjnym zasady res iudicata, tj. powagi rzeczy osądzonej.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.

Decyzja niniejsza, w myśl art. 16 § 1 k.p.a., jest ostateczna, nie przysługuje na nią skarga do sądu administracyjnego, jednak strona niezadowolona z treści decyzji może wnieść od niej sprzeciw do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, za pośrednictwem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach, w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji. Wymogi formalne sprzeciwu określają art. 46, 47, art. 64b § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 roku – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tj.: Dz. U. z 2023 roku, poz. 1634, ze zm.).

Wniesienie sprzeciwu od niniejszej decyzji wymaga uiszczenia wpisu stałego w wysokości 100 zł.

Strona może ubiegać się o zwolnienie od kosztów sądowych albo przyznanie jej prawa pomocy, obejmującego zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata lub radcy prawnego. Zasady przyznawania prawa pomocy oraz skutki przyznania określają art. 243 – 262 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 roku – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. (tj.: Dz. U. z 2023 roku, poz. 1634, ze zm.).

Członek Samorządowego Kolegium
Odwoławczego w Katowicach

Członek Samorządowego Kolegium
Odwoławczego w Katowicach

Członek Samorządowego Kolegium
Odwoławczego w Katowicach

Kamila Koziara

Robert Nowicki

Zenon Goik

na oryginale właściwy podpis

na oryginale właściwy podpis

na oryginale właściwy podpis

Otrzymują:

1. Redtom Sp. z o.o., ul. Rodzinna 16/1, 41-500 Chorzów,
2. P. ....- jako pełnomocnik
- adres w aktach sprawy,
3. Stowarzyszenie „Wolni Mieszkańcy Siemianowic”, ul. Fabryczna 9/2, 41-100 Siemianowice Śląskie,
4. Prezydent Miasta Bytomia, ul. Parkowa 2, 41-902 Bytom,
5. Gmina Siemianowice Śląskie- reprezentowana przez Prezydenta Miasta Siemianowice Śląskie
ul. Jana Pawła II 10, 41-100 Siemianowice Śląskie,
6. Pozostałe strony- w trybie art. 49 k.p.a.,
7. Aa – BE 10